

**Redacció
i administració:**
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
D.L. 14387
Sol·licitat control O.J.D
Impreso en Barcelonesa
de Publicaciones S.A.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

**"Anuncieu
incansablement
l'Evangelí als
vostres companys
i col·laboreu en la
construcció de
comunitats cristianes
vives en el vostre
ambient".**

*Joan Pau II a un grup
d'estudiants catòlics
Roma, 16 de gener
del 1981*

Any II - N.º 102

Setmana del 6 al 12 de setembre de 1981

30 Ptes.

L'acció pastoral del bisbe d'Urgell

Un viatge manipulat

Andorra.— La premsa diària del 27 i 28 d'agost escampà la notícia que el bisbe d'Urgell, Copríncep d'Andorra, els dies 20 i 21 de juliol havia estat convocat a Roma per tractar afers relacionats amb el govern d'Andorra. Amb aquesta espurna s'encengué un front de focs d'artifici que sorprengué a tothom. Una vegada més la premsa caigué en el parany fàcil de confondre informació —objectiva, seriosa i imparcial— i sensacionalisme de barri baix. I com sempre també aquesta vegada el sensacionalisme era una serpentina d'estiu amb verí dels interessos creats. Les principals acusacions contra Mons. Martí Alanís són les següents:

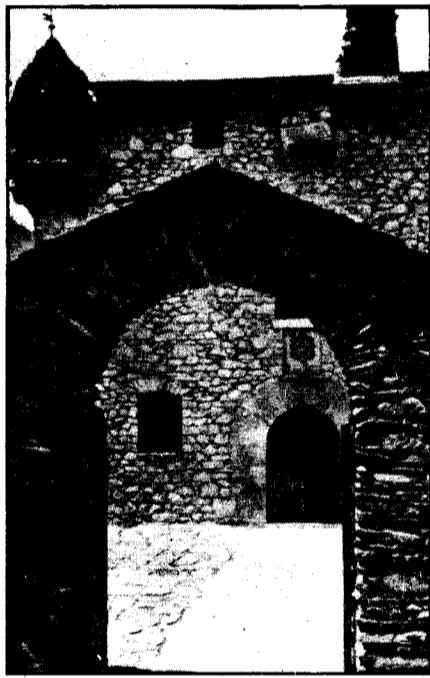
— Afavorir els interessos dels espanyols residents al Principat.

— Posar Andorra al servei de Catalunya.

— Nomenar un català en el càrrec de Delegat Permanent.

Caldria afegir-hi que el periodista ignora la fórmula de nomenament del bisbe d'Urgell, el qual està en la mateixa línia dels altres nomenaments episcopals a Espanya, excepte en que es notifica a Madrid.

(Passa a la pàg. 9)

El doctor Masnou

Noces d'Or sacerdotals

Vic.— A la catedral de Vic se celebrà, el dilluns passat 31 d'agost, dia de sant Ramon, un important acte litúrgic amb motiu de les noces d'or sacerdotals del bisbe de la diòcesi, doctor Ramon Masnou i Boixeda.

L'acte començà a les 8 del vespre. L'assistència fou molt nombrosa i el cant coral fou encomanat a la Coral del Lluçanès, al cor parroquial de Moià i al cor dels Amics de la Catedral.

CC s'uneix a aquest esdeveniment tan assenyalat per la vida del doctor Masnou i prega Déu que ens conservi per molts anys el Pastor de la diòcesi de Vic.

Avui, s'inaugura

Centre d'espiritualitat de Rocacorba

Avui, diumenge dia 6 de setembre, seran inaugurades les obres de restauració del santuari de la Verge de Rocacorba, proper a Banyoles (Girona). Amb aquest motiu el bisbe de la diòcesi, monsenyor Camprodon presidirà a la una de la tarda, una concelebració eucarística en la qual participaran els membres de la Comunitat de Jesús, que es responsabilitzaran d'ara endavant per a fer de l'esmentat santuari un centre d'espiritualitat.

Afinant

El cristianisme no és sols un humanisme

Certament. El cristianisme és un gest de Déu desposant la condició humana en Crist i obrint-li les portes del seu Regne. Però per això mateix, puix que s'adreça a l'home, a tots els homes i a tot l'home, el cristianisme, al mateix temps que no s'identifica amb cap cultura ni en presuposa necessàriament tampoc cap de concreta, és creador d'humanisme. Sí, d'humanisme en singular i de cultures en plural, si es vol. La revelació de la paternitat universal de Déu fa a tots els homes germans i estableix, per tant un punt de referència per a tota cultura que sols serà reconeguda com a tal pels cristians en la mesura en què serà reconeguda com a tal pels cristians en la mesura en què s'arrela en aquell humus pregon en el qual tot home es retroba germà de qualsevol altre home i plenament lliure per a poder respondre a la invitació de Déu a construir la pròpia història-cultura. Per això, si és veritat que el cristianisme no determina cap humanisme concret, no ho és menys que qualsevol altra cultura no pot portar sobre les seves espatlles l'humanisme que flueix necessàriament del cristianisme.

Joan E. Jarque
i Jutglar

Sant Pau del Camp

L'aigua fa destroces

Barcelona.— La pluja torrencial que caigué sobre Barcelona la nit del 21 d'agost féu grans destroces en el barri de Raval, districte cinquè de Barcelona. Les botigues, molts veïns dels carrers de Sant Pau, Oleguer, Sant Ramon, Tàpies, Marquès de Barberà i molts altres, així com l'església romànica de Sant Pau del Camp foren víctimes de l'enorme quantitat d'aigua caiguda.

"En veure que plovia d'aquella manera vaig baixar amb un veí per salvar tot el que hi havia a l'arxiu: llibres i documentació —ens digué el rector de la parròquia de sant Pau del Camp, mossèn Joaquim Trias Barba— però amb deu minuts l'aigua ja cobria, en molts llocs, dos metres i en altres arribava a metre vuitanta. Tot quedà convertit en un caos en poca estona: l'orgue, ornamentals, llibres..., tot nedava en mig d'una aigua bruta que provenia de les clavegueres. Ha estat una gran desgràcia, no sols per la parròquia sinó també pels veïns del barri que també han patit les conseqüències d'aquesta pluja".

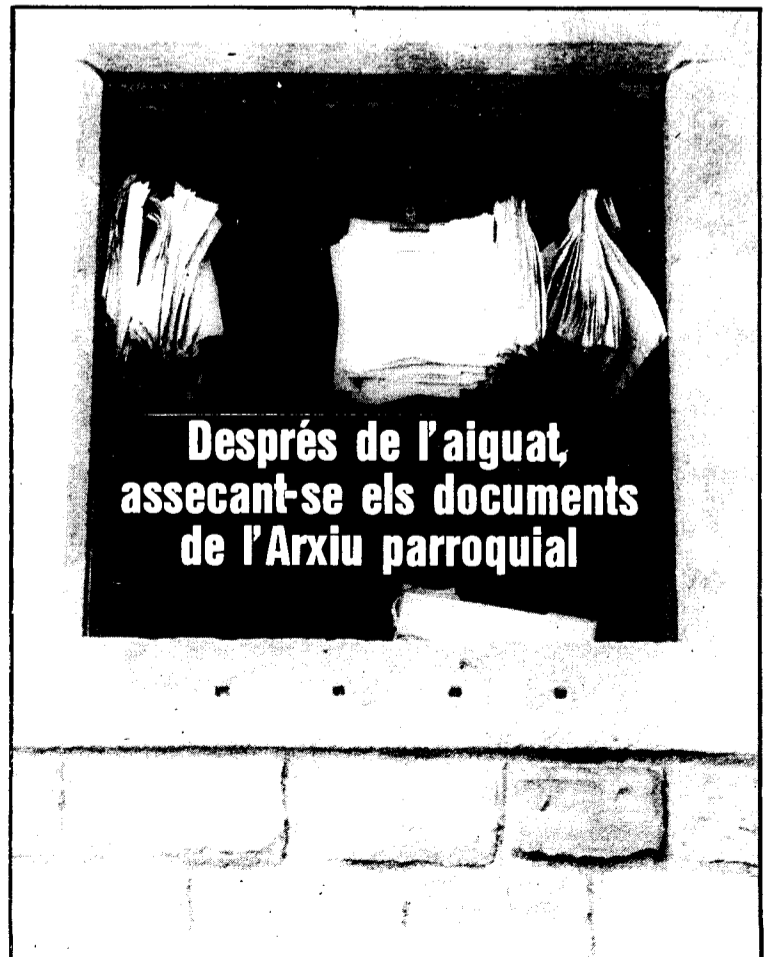
Certament que tot devia ésser un caos car nosaltres hem pogut veure els resultats: caselles, altres ornamentals, exposats en el bell i coquetó museu, ara s'estan assecant, encara que la pudor

que ha deixat aquella aigua putrefacta difícilment podrà marxar. L'orgue ha quedat completament inservible. Els llibres i documents de l'arxiu quedaren mullats. Ara uns joves plens de bona voluntat i coratge estan assecant full per full amb un assecador de cabells: és un treball de paciència.

Segons que ens digué el senyor rector, els veïns han respost d'una manera total: ajudaren a fer desaparèixer l'aigua, tant de l'església com de les dependències. A més, gent del barri, així com estrangers que van a visitar l'església i veuen aquelles desgràcies ocasionades per l'aigua ajuden monetàriament per a poder refer tot allò que ha quedat destroçat. Mentre estàvem parlant amb el senyor rector, una velleta li donà una quantitat per ajudar l'església. La solidaritat, doncs, que hi ha hagut i hi ha no pot menys que colpir. Fins ara, les despeses arriben al milió.

Davant la importància d'aquestes destroces no sols per l'església de Sant Pau del Camp, sinó també pels veïns del barri, CATALUNYA CRISTIANA, la setmana pròxima dedicarà les pàgines centrals per parlar d'aquests fets.

Josep Maria Pàmies

En aquesta foto de Mercè Taberner podem veure, assecant-se en una finestra de la rectoria, fulls dels llibres de l'arxiu.

AI "CAVALL FORT"

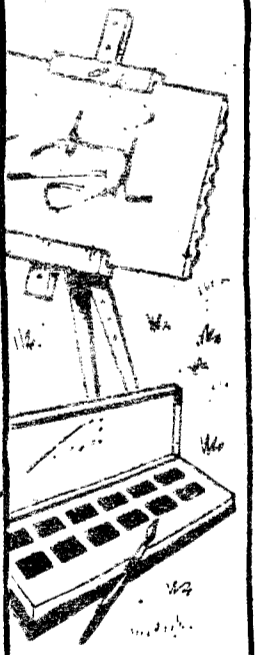
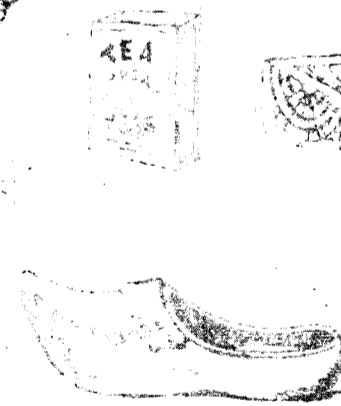
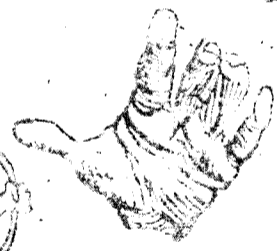
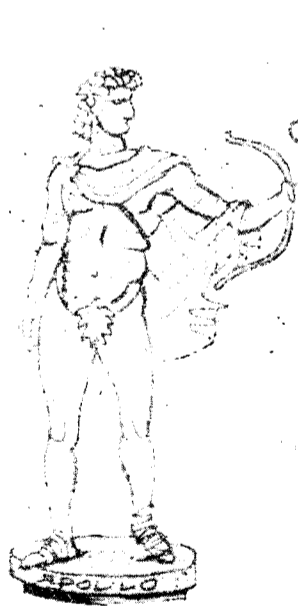
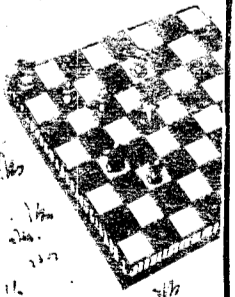
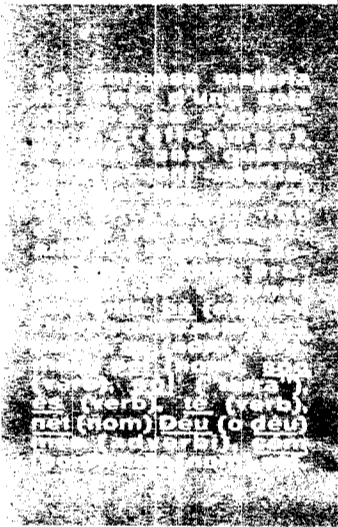
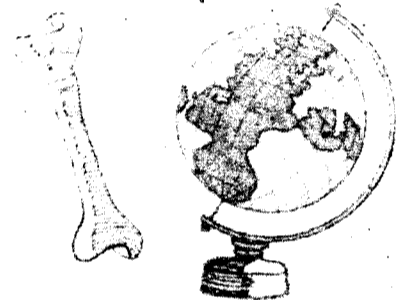
hi ha una llició per a nens i nenes
amb premis de "la Caixa".

una llició
amb premi

patrocinat per
CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

- Una bicicleta DERBI
- Un joc de sobretaula
- Un joc de tennis
- Un patí "surf"
- Una capsa d'aquarel·les

Llegiu en primer lloc detingudament la norma de llenguatge i mireu tot seguit els dotze dibuixos d'aquesta pàgina: tots ells es poden designar amb un nom que consta d'una sola síl·laba, que s'han d'escriure, sis d'ells amb accent gràfic i els altres sis sense. Escriviu en un full de paper aquestes dues sèries de sis noms cada una, no us hi deixeu el vostre nom i la vostra adreça, i aneu-lo a dur a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Entre totes les respostes correctes rebudes "la Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 440.- Premsar, raspallar, garbellar, cabdellar, escombrar, dallar, rasclar i manxar.

Germans Vilanova i Oriol, de Girona (un joc de sobretaula)
Montserrat Corrons, de Manresa (una hina de drap)
Carles Cornellàs i Bosoms, de Moià (una capsa d'aquarel·les)
M. Mercè Serra i Tordera, de Granollers (uns patins)
Carles Rovira i Merchan, de Reus (una bicicleta DERBI)

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

Vers el tercer any...

Església i mitjans de comunicació social

Tot ésser vivent desplega necessàriament una activitat, una vida.

Tota realitat viva i social demana una informació, una comunicació per potenciar el seu viure.

Tot cos social amb unes finalitats concretes necessita sostenir, estimular i harmonitzar la tasca comuna a tots els seus membres.

L'Església necessita dels mitjans de comunicació social, més que més, perquè ella solament ha de procurar un endegament general de la marxa del poble de Déu, sinó fer de la comunicació social una font de lligams de comunió i una crida constant a la corresponsabilitat i al compromís de tots els cristians en una tasca comuna.

Tots els mitjans de comunicació social —premsa, ràdio, televisió— estableixen

amb llurs destinataris un diàleg, implícit en la paraula i en la imatge que sempre són suggestius o interpel·lants, i incideixen en el món interior de la persona. Ara no fa al cas de ponderar el pes social dels mitjans de comunicació, però, certament són un element essencial de tota comunitat humana, i doncs també, de la comunitat eclesial.

Un cos viu no informat es deforma i s'afebleix; ben informat, s'obre a la realitat, creix i se sent estimulat. Comunió i progrés són els objectius principals de la comunicació social en l'Església.

Tota l'Església —cada cristià— ha de ser constantment conscient de la seva vida, de les seves responsabilitats i de la seva acció.

Darrera la materialitat anecdòtica de la notícia hi ha sempre quelcom viu i significatiu. Darrera la crònica el comentari, la divul-

gació popular o intel·lectual, la crítica i àdhuc l'entreteniment, hi ha "algú" que ens parla.

El diàleg intraeclesial i el diàleg de l'Església amb el món d'avui és del tot impossible sense comptar amb els mitjans de comunicació social. Els qui fem CATALUNYA CRISTIANA ho hem cregut així des del principi; no tenim altra finalitat que, respectant tots els legítims pluralismes, empènyer tots els cristians al diàleg, a la comunió i a l'acció compromesa, sota el guiatge d'aquells que l'Esperit Sant ha posat per regir el poble de Déu.

A les portes del tercer any, vençudes moltes dificultats i joves moltes esperances, fem una nova crida demanant suport a tots els cristians del nostre país.

El lector escriu

Respecte a la vida, no a l'avortament

L'Església i els que s'han tornat a casar

El cardenal Jubany en una recent glossa dominical diu, gairebé com en un sil·logisme:

"L'Església sempre està al costat dels que sofreixen"; ací "els divorciats sofreixen en veure frustrat el seu matrimoni; ergo l'Església està al costat dels divorciats, patint amb ells i disposada a ajudar-los perquè aquests puguin realitzar a l'Església tot el que els sigui donat en la seva condició".

Més el problema no és aquest. L'Església ha patit sempre i ha ajudat els que no tenien altre remei que separar-se, sigui per via eclesiàstica o civil. El problema és ara dels que, havent-se divorciat, contrauen segones núpcies. Hauran sofert, sí; però potser arribin a ser molt feliços, havent sortit de l'incube del seu primer matrimoni, en el segon omplent d'experiència, amor vertader i pau.

¿Estarà l'Església disposada a sentir-se també a prop d'aquests nou casats? ¿Sabrà compartir amb ells la seva felicitat? ¿Ajudarà el Sr. Cardenal que aquestes persones exerceixin en l'Església la Comunió i tan bona col·laboració com molts podrien prestar-hi? El problema no són els merament divorciats, sinó els que havent-se divorciat han tornat a casar-se. **Montserrat Vidal**

(Passa a la pàg. 4)

Recentment, fa un parell de mesos, el Partit Comunista ha presentat al Congrés una proposició de llei sobre l'avortament. Tant el contingut d'aquesta proposició com el del discurs del "presentador" ens semblen plens de sofismes als quals vull al·ludir aquí, començant per dir que aquesta presentació s'ha fet en uns moments en què s'estava debatent —amb tota la força— la llei de divorci a l'hemicicle. De pressa! Aquí va la llei de l'avortament, com un gran aldarull del qual hom espera que tregui importància a un altre no tan fort i, si és possible, fer-lo emmudir.

En primer lloc, qui s'ho creurà que la llei de l'avortament és necessària per a la llibertat de la dona? Sort que s'observa molt aviat i s'aclareix qui és el subjecte que creu en aquest concepte de llibertat: "per nosaltres" l'avortament és una exigència de la llibertat total de la dona, s'hi afegeix. No us sembla que tant el substantiu "llibertat" com l'adjectiu "total" necessiten uns millors i més clars matisos? No els busqueu perquè no hi són pas en aquest projecte de llei.

I a continuació, assumeix, el "presentador" un magisteri moral que no li correspon quan diu que el problema, a Espanya, s'engrandeix per haver estat un país en el qual les pràctiques anticonceptives eren un pecat. Encara, si s'hagués limitat a advocar per la despenalització dels esmentats anticonceptius..., però això, per altra part, ja pertany al passat, com sap qualsevol lector ben informat.

Molts sofismes - Són molts els sofismes que emergeixen de l'esmentada presentació i del projecte mateix de llei: per exemple què hi pot tenir a veure l'afirmació —segurament veritable— que "la maternitat ha de ser un acte voluntari", amb la que desemboca seguidament com a dret a l'avortament? Quina mena de sil·logisme és el que s'aplica aquí per a treure d'aquella premissa veritable aquesta conclusió avortista?

Quina mena d'argument —substancial o de farciment— és el que se'ns addeix en dir i cantar —a aquestes altures— els beneficis que es deriven de l'avortament per a les institucions londinenques?

També els robatoris porten grans beneficis a les bandes dels assaltants; també l'evasió del capital proporciona guanys il·legítims a aquells que miren solament l'egoisme individual i sostreuen allò que deuen al bé comú.

I sempre la mateixa frase ambigua: que la llei reconegui una realitat quotidiana. La mentida i el robatori, l'odi i la infidelitat, són també —per desgràcia— realitat quotidiana. La llei té una funció correctora que li és essencial i no és, no té perquè ser, una simple despenalització de greus —en aquest cas gravíssims— mals.

Perquè aquest rebufi —sistemàtic— a indicacions mèdiques eugenèsiques i ètiques —les darreres a títol de moralitzants— proposant en lloc seu procediments àgils, senzills i barats d'avortament? Enfront d'aquest sistema i d'aquestes indicacions, els comunistes prefereixen els terminis: limitar aquest dret als tres primers mesos d'embaràs. És que en aquest temps no és vida, vida humana? Jamai s'ha sentit a dir, afirma respecte a això el famós especialista b. Harring, que la vida que prové d'uns éssers humans, homa i dona,

no sigui vida humana. Què és doncs? Un ocell, un conill?

Educació sexual autèntica - Queden ben malparats els metges i els jutges en aquest projecte de llei; els primers, perquè la seva professió s'inventà per salvar vides i no per avortar-les. I els jutges? Què en direm de l'eventual labor d'un jutge que durant els tres primers mesos està obligat a reconèixer el dret a avortar i en els mesos que segueixen ha de condemnar per haver avortat? Per favor, més coherència en el respecte a la vida! A tota vida, gran o petita.

Estem d'acord —en principi— que el millor procediment per evitar avortaments és posar en pràctica l'educació sexual; però, quina? Una pinzellada —que donem seguidament— ens posa en guàrdia en quant a aquesta qualitat de l'educació sexual, ja que, a continuació s'hi afegeix que aquesta educació i el posar en pràctica l'anticoncepció són els millors procediments per evitar els avortaments. Entre l'un i l'altre procediment existeix un abisme.

Que l'Estat és avortista donada l'escassa protecció a la maternitat? Doncs que es presentin projectes de llei que defensin i protegeixin amb enteresa aquesta mateixa maternitat: amb els millors mitjans de la subvenció i de l'adopció; de la consideració de les mares solteres i de la igualtat d'oportunitats culturals, mèdiques, socials, jurídiques i institucionals. Ja és hora que tot això sigui una realitat més equitativa, sino igualitària!

Tampoc no hi ha lògica a l'hora d'afirmar que els rics avorten fàcilment mentre que els pobres ho fan perillosament. Això porta a la falsa conclusió que, també a ells se'ls ha de donar igualtat d'oportunitats. Aquestes oportunitats s'han de reivindicar quan es tracta de drets, no quan es tracta d'atemptats contra la vida.

Atenció al bé comú - No val la pena d'ajupir-se a recollir consideracions ridícules com la que "amb aquesta llei es veurà qui és europeu i qui no ho és". És que la consideració d'europeu es reservarà als partidaris de l'avortament i es negarà a aquells qui deixin néixer vius els fills que han engendrat?

La part més greu, però, no és en allò que hem esmentat abans sinó en l'afirmació que l'avortament és una senzilla qüestió moral i religiosa que no ha d'influir en la labor del legislador: un dualisme semblant no s'havia llegit mai fins ara. És com si diguéssim que robar i matar és qüestió i interpretació religiosa i com si no tingués res a veure amb l'ordenació del bé comú.

I, com podeu imaginar-vos els pares de les embarassades de catorze a setze anys, autoritzant les seves filles a avortar i, cas que els pares s'hi neguin, que els jutges, per damunt d'ells, donin aquesta autorització? I que les institucions sanitàries públiques tinguin l'obligació d'habilitar els mitjans necessaris per l'aplicació d'aquest "servei".

I res d'autonomies sobre aquest punt. Els consellers dels governs autonòmics que informin els respectius parlamentaris per l'aplicació d'aquesta llei. Fins aquí, la labor crítica del cronista. Un altre dia s'haurà de tornar a parlar sobre els aspectes científics, del tema, tan delicat i "vital".

José Luis Larrabe
Catedràtic de Matrimoni i Família

(Ve de la pàg. 3)

Vestimenta per anar a combregar

Em permeto exposar un fet que s'està produint cada estiu amb més intensitat, per si ens en conscienciem tots una mica i desvetlla a qui té autoritat i responsabilitat, per posar-hi remei.

I és la —potser— inconscient però escandalosa indecència en el vestir amb què alguns, s'acostumen a combregar.

Si ja ha passat l'època d'unes estrictes i detallades normes de modestia, la nostra —per demostrar que aquella està superada—, hauria de ser el testimoni que lliurement, sense normes, manifestem el nostre respecte vers la dignitat de l'Eucaristia. I el vestir, en totes les èpoques i en totes les cultures, sempre ha estat una forma d'expressió.

Per això penso que ja és hora de tornar a marcar i a fer complir un mínim de pautes en aquest sentit. És evident que el criteri subjectiu, pot ser molt ample i, per tant, on no hi ha límits no hi ha fre.

I, d'altra banda ja santa incoherència! em quedo bocaba'ada en veure que els més tolerants en aquest aspecte del vestir són —en moltes comunitats parroquials— els més rigoristes i intransigents en la qüestió que les criatures de Primera Comunió vagin amb vestimenta de

"Primera Comunió" tradicional. En concec més d'un i més de dos que no han pogut rebre la Primera Comunió a la seva pròpia comunitat per la qüestió del vestit! Vestit, moltes vegades diferent dels habituals, potser tan sols en la llargada; en altres casos, potser massa ostentós segons el mal gust dels familiars, però mai, indecent. Qüestió d'apreciacions! Però potser ja és hora de ser una mica més equitativus... Aprofito per reclamar a la secció de passatemps, les paraules creuades (crucigrames, per entendre'ns) o almenys la sopa de lletres. Aquesta secció cada vegada val menys. / **Montserrat Martí**

Actius i contemplatius

Hi ha moltes crítiques, o bé estats d'oposició de sentiments, entre els mateixos que ens diem catòlics. És una posició equivocada. Els contemplatius o els partidaris de la vida contemplativa, diuen que els actius són una colla d'esverats. Els actius diuen que els contemplatius són uns adormits. Per què ens critiquem els uns als altres pel fet de ser diferents? Sta. Teresina de l'Infant Jesús deia: "tant de bo pogués jo ser activa i contemplativa a la vegada, assistir amb tot l'amor els malalts, anar a les Missions, escriure llibres pel

El lector escriu

meu propi bé, i pel bé d'aquells a qui l'Esperit inspire de llegir-los. Cal predicar i practicar sempre la unitat. Estimar el nostre propi do, i admirar els dons dels altres i alegrar-nos-en, perquè tots contribueixin al bé de l'Església i del Poble de Déu, car tots som un, en Crist Jesús, que posseeix tots els dons i ens convida a la germanor sincera i a l'amistat sentida, i no a distanciar-nos fredament els uns dels altres. / **Joan Sans**

Les clarisses de Pedralbes

El setmanari "Catalunya Cristiana" que tant us honra i tant encertadament dirigiu ens ha omplert de joia en llegir i veure que, les seves pàgines centrals les dediqueu a enaltir la figura gegantina de la Mare Santa Clara d'Assís. Us en donem les gràcies ben de cor. A més, en el VIII centenari del naixement del nostre Pare Sant Francesc, que dintre de poc anem a commemorar, bé hi escou una relació concisa i a la vegada piadosament afectuosa, de la que fou petita planteta de Sant Francesc.

No volem afegir res als temes encertats que omplen les pàgines de preferència del vostre setmanari. Sols restem en l'esperança que la vida de nostra Mare Clara, porti els raigs de la seva claror, per endinsar-les en el Crist, a moltes jovenetes que senten en el seu interior la inquietud per assolir una vida que val la pena de viure-la intensament: vida d'amor i de consagració total a Déu. / **Sor M. Assumpta Flaquer**

Una història dels missioners franciscans

Francesc Gamissans publicà a CC, 24/30-5-1981, un article sobre el grup juvenil "Amics de sant Francesc": AFRA.

Crec que seria molt interessant una "història missionera dels fills de sant Francesc (franciscans, caputxins, conventuals, etc), estudiada i presentada per joves. Aquest llibre podria parlar de joves que veuen en la vida dels missioners de tots els temps un model de vida, i en la història de les missions una força educadora i evengalitzadora; amb mètode històric, és dir, seriosament i amb profunditat, amb entusiasme contagiós, com a creients.

Seria una contribució a la

celebració del centenari de sant Francesc d'Assís a l'any 1982. / **Isidoro Ortiz**

Felicito a Josep Gutiérrez

Sí, la meua més calurosa felicitació per la seva carta a "Catalunya Cristiana" del 9 d'agost en la secció "El lector escriu", amb el títol de "llibertinatge de blasfemar". Per ella m'assabento, segons diu, de "la campanya desfermada que han escampat certes revistes" ofonent a Déu. Amb una engruna d'intel·ligència, amb la llum de la raó, veiem en tota la Creació el poder il·luminat del Creador.

Tant de bo! escoltem la crida de Josep Gutiérrez per una actuació de bons fills, contra perverses insensateses que ens omplenen d'indignació. / **M. Carme Borrell Raca**

N. de la R.— Novament advertim als nostres lectors que siguin més breus en les seves missives al Director, per donar més cabuda a totes les que arriben a la nostra Redacció.

PETITS ANUNCIS

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

apartado de Correos 35

OL LEGIS!

Avaluacions, estadístiques i ordres per ordenador

COMPTES

Carrer Sant Elies, núm. 31
Telèfon 209 07 17
Barcelona

Es ven gàbia d'alumini 40 x 45 x 70 cms. en bon estat. Telf. 214-03-41. Matins.

LA MILLOR ASSEGURANÇA D'ASSISTÈNCIA SANITÀRIA

Lliure elecció de metges del quadre. Ampli quadre de metges i practicants (A.T.S.) en tota la província. Possibilitat de subsidi per baixa.

SOL LICITEU INFORMACIÓ a ASSEGURANCES PAJRET

Telèfon 692 36 03
Assegurances d'automòbil - Tot risc llar. Tot risc comerç i indústria - Vida. Amb la garantia professional de: J. Pairet - Agent d'Assegurances Lliure. Col·legiat 46.425

Avisos i comunicats

Barcelona

Centre d'Estudis Pastoral

El Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneira, 6, 3er. Tel. 317 48 58, ha obert la matrícula per al proper Curs. Entre les activitats fonamentals destaquen: el Curs Bàsic de Pastoral, en col·laboració amb la Facultat de Teologia de Barcelona; les sessions sobre: Qüestions Actuals d'Església; cursos monogràfics sobre temes bíblics; Introducció a la Pastoral; Relectura del Credo; Taller de Lectura, dedicat a la presentació i diàleg sobre llibres i articles d'interès.

Girona

Grups de Pregària i Amistat

El dia 27 de setembre, els grups de Pregària i Amistat de Girona, celebraran una Trobada Mariana (Aplec) a la gruta de la Mare de Déu de Lourdes (Sant Maurici) de Caldes de Malavella. Aquest any es veuran acompanyats per Mn. Jesús Calm, missioner a Sud-Amèrica amb qui els grups hi tenen una relació d'amistat, pregària i ajuda. Per inscripcions: "Fleca Sureda" c/ Sta. Clara, 25, Girona; o bé al telèfon: 20 55 57. ¡Tots hi sou convidats!

Butlleta de subscripció

Desitjo subscriure'm/renovar la meua subscripció a CATALUNYA CRISTIANA

Nom i cognoms.....

Adreça..... Població.....

D.P.....

- Trameto les 1.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc/Caixa.....

Agència..... que se serveix domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte n.º.....

Lloc..... Data.....

Signatura

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA, València 244, Barna-7.

RENOVEU LA VOSTRA SUBSCRIPCIÓ ABANS DE L'1 D'OCTUBRE

Ja fa unes setmanes que la premsa ha augmentat el seu preu quaranta pessetes el diumenge. CATALUNYA CRISTIANA, que sempre s'ha regulat amb el preu de la premsa dominical, manté encara el preu antic de trenta pessetes. Però des del primer d'octubre ens veurem obligats a passar, també nosaltres, a les quaranta pessetes l'exemplar; per tant, a mil pessetes la subscripció semestral, i dues mil l'annual.

ADVERTIM, per tant, a tots els subscriptors l'oferta que els fem: renovar llur subscripció, des d'ara i abans de la data del primer d'octubre, al preu actual de mil cinc-cents pessetes, ni que els toqués de renovar-la més tard.

APROFITEU L'OFERTA de 500 pessetes de rebaixa SUBSCRIPCIÓ (nova o renovada) ABANS DE L'1 D'OCTUBRE

2.000 pessetes menys 500 (rebaixa) = 1.500 pessetes.

(Del Correo Catalán)

CATALUNYA

Un mòdul de presó es farà a la Roca

Un dels mòduls penitenciaris que han de substituir la presó Model de Barcelona es farà a la Roca del Vallès, ha declarat Ignasi de Gispert, conseller de Justícia de la Generalitat. Encara no s'ha decidit on es bastiran els altres mòduls, però el ministeri de Justícia ha acceptat el criteri de la Generalitat de substituir la gran presó per petits centres penitenciaris.

El conseller Gispert també ha declarat que la nova presó no s'assemblarà a les tradicionals i que no causarà cap problema a la població de la rodalia.

Perduda la collita de les olives a les comarques lleiditanes

Les previsions pel camp lleidatà és que en les comarques de l'Urgell oriental, la Baixa Segarra i zones properes al riu Corb, es perdrà l'actual collita d'olives.

La insòlita onada de calor dels primers dies del mes de juny passat fou la causa d'aquests gravíssims danys que en pocs dies malmeteren la florida de les oliveres.

Jornades sobre minories ètniques

Han acabat les "Sisenes Jornades Internacionals del CIE-MEN", (Centre Internacional per l'Estudi de les Minories Ètniques Nacionals), que han tingut lloc a Sant Miquel de Cuixà (Catalunya Nord), en què hi han pres part membres de diverses comunitats europees integrades en diferents estats. Es va fer públic un comunicat final en el qual entre altres coses afirma que "el model d'unitat europea" que s'està imposant, a més de ser un instrument d'anul·lació dels drets nacionals provoca enfrontaments i divisions internes de les mateixes nacions i impedeix llur pròpia planificació territorial i econòmica".

Els participants en aquestes jornades van demanar al CIE-MEN que prepari una convocatòria d'una Conferència Constituent envers una Assemblea Alternativa de les Nacions Europees sense estat propi. A més la temàtica de les pròximes jornades serà sobre "L'economia i

l'alliberament nacional". Referent a la política de fragmentació territorial, econòmica, lingüística i cultural de les nacions dependents, hom va sol·licitar trobades per una més gran concienciació.

ESpanya

Segons AP, la UCD perd força a Catalunya

"En el País Basc i a Catalunya UCD ha perdut la seva força i la seva representativitat és d'escassa importància", afirma el vice-president d'Aliança Popular, Gabriel Camuñas.

Gabriel Camuñas assenyala, en les seves declaracions, que Aliança Popular està disposada a formar una majoria natural amb UCD "encara que no serem sempre nosaltres els qui truquem a la seva porta".

Es refereix, després, a l'actual situació del partit governamental i diu que és crítica, "ja que també a Andalusia ha perdut credibilitat".

Ambulatoris de l'Assegurança venen receptes a drogaddictes

En alguns ambulatoris espanyols existeix un mercat negre, controlat per infermeres i zeladors, en els quals venen talonaris sencers de receptes que després són utilitzades per a adquirir drogues, segons que informa en el seu darrer número la revista farmacèutica "Atanor".

Segons aquesta publicació, els talonaris són venuts a preus que oscilen entre les deu mil i les vint mil pessetes i l'operació es tanca amb el lliurament, al comprador, d'un segell falsificat, amb la qual cosa l'Estat es converteix en proveïdor d'estupefaents i la Seguretat Social és la que paga les necessitats dels addictes.

L'any passat, concretament, foren descobertes 10.895 receptes fraudulentament, de les quals 5.000 procedien de la Seguretat Social.

Asocarne: Gairebé la meitat de els escorxadors són clausurables

L'Associació Espanyola d'Empreses de la Carn (ASO-CARNE) ha fet pública una nota en la qual fa constar que, en aquest moment, un 16 per cent dels escorxadors es troben en

bon estat; un 40 per cent tenen instal·lacions regulars i la resta s'han de tancar immediatament si no s'hi inverteixen quantiosos mitjans econòmics.

"No obstant —indica la nota— el Reial Decret del 5 d'agost pel qual es modifica la reglamentació tècnica-sanitària autoritzada, als escorxadors municipals, a seguir sacrificant en condicions sanitàries i de producció totalment obsoletes.

Baixa el nombre de visitants als museus estatals

Durant els últims tres anys s'ha produït un descens generalitzat en el nombre de visitants de museus estatals, segons dades de la subdirecció general de museus de la direcció general de Belles Arts, Arxius i Biblioteques. El descens s'ha notat també en els dos museus estatals espanyols més visitats, el del Prado a Madrid i la Casa del Greco a Toledo.

Segons aquestes dades, el descens de visitants va començar el 1979, mentre que tres anys abans el nombre havia augmentat considerablement. L'any 1976 van visitar els museus estatals un total de 2.399.128 persones, el 1977 la xifra es va incrementar en més de tres-centes mil persones i el 1978 es va arribar als 3.083.837 visitants.

El preu "real" de la gasolina no arriba a les 29 pessetes per litre

Espanya.— La federació espanyola de Distribuidors d'Automoció, assenyala que el preu lliure de la gasolina al mercat de Rotterdam no arriba, en aquest moment, a les 29 pessetes per litre.

Aquest preu de 29 pessetes per litre inclou els ports, l'assegurança del carburant, refinat, etc. El càlcul ha estat fet calculant que la densitat de la gasolina és de 740 grams per litre, que equival a 1.351 litres per tona. La tona s'està venent, en aquests moments, de 280 a 395 dòlars i en quantitats limitades. L'esmentada federació assenyala que ja que es parla de política de preus realista, s'ha de recordar que amb un preu mitjà de 35 dòlars per bidó de petroli, el litre sortiria a 22 pessetes aproximadament.

Entre les 22 pessetes que costa el litre de cru i els preus de les gasolines per al consumidor (71 pessetes en aquest moment la "super" a Espanya) tot són impostos. En el cas concret de la super, pràcticament un 200 per cent sobre el preu del cru són impostos.

Punt de vista

Un altre Onze de setembre

El calendari, inexorable, ens porta un altre Onze de setembre. La data anyal, fixa en un punt determinat és, en principi, independent de l'entorn temporal corresponent. Enguany, però, sembla triada ben intencionadament.

Es el moment de la represa i aquesta no se'ns presenta com a continuació estricta. L'estiu, políticament —aquell juliol!—, ha estat abans hora d'innovació que de transició. I l'Onze de setembre ens sorprèn quan hem de tornar a posar-nos a caminar i ens cal fer-ho tenint ben present tot el que ha passat darrerament.

L'Onze de setembre d'enguany és el de sempre perquè continua l'expressió de la reivindicació nacional catalana. Després, però, de les darreres celebracions plenes de promeses i fins i tot, de realitats, la d'enguany resta inevitablement presidida pels intents centralistes, ara meridianament clars, de posar molta aigua al poc vi de l'Estat de les Autonomies. La concertació, l'homogeneïtzació, els acords UCD-PSOE i tot el que hem sofert darrerament es relaciona tan directament amb l'Onze de setembre que, comptat i debatut, el que posa en entredit és, precisament, l'existència de la diada nacional de Catalunya.

Per això, sense enganys, la celebració ens ofereix la possibilitat de continuar afirmant la nostra fe col·lectiva amb la nostra realitat. Si ho férem contra tot risc durant els anys negres del franquisme, per què deixarem de fer-ho amb democràcia, Constitució i Estatut?

La llàstima, però, és que el que podria ésser una festa plebàrica de celebració hagi de continuar essent una diada col·lectiva de reivindicació.

La festa d'enguany, per tot això, se'ns presenta viva i necessària com sempre. Viva perquè parteix de la realitat palea dels segles. I la festa és necessària perquè les noves de darrera hora no fan altra cosa sinó donar motius sobre el caire reivindicatiu que sempre ha tingut.

Josep Faulí

MÓN

La joventut no es compromet políticament

"Tan sols un dos per cent de la joventut mundial està compromesa políticament", va manifestar el secretari general de la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (CIOSL) Otto Kersten, en una conferència de premsa celebrada amb motiu de la II Trobada Mundial de la Joventut Treballadora.

Protesta per un decret que limita les autonomies a Itàlia

Les regions italianes amb estatuts especials presentaran un recurs al Tribunal Constitucional contra un decret del Ministeri del Tresor que, segons les autoritats autonòmiques, limita llur autogovern. Representants de Sicília, Friuli-Venècia Júlia, Trentino-Alto Adige, Vall d'Aosta i Sardenya s'han posat d'acord per tal d'impedir l'aplicació de l'esmentat decret que els obliga a restituir a l'Estat les quotes que passen del 12 per cent de les entrades dels ens públics, ens locals i regionals. Aquesta normativa estableix que els fons no esmerçats pels ens públics, locals i regionals han de ser retornats a l'Estat que al seu torn pot restituir-los si es basen en peticions justificades. La Junta Re-

gional de Sardenya que anteriorment ja va declarar la seva oposició al decret, ha tramès ara una carta als bancs en els quals tenen els fons dipositats per a ratificar la seva posició d'impedir el transvasament de fons a l'erari de l'Estat.

En la carta, ultra les raons econòmiques s'hi exposen raons de caràcter polític i de principi, segons les quals, el decret, contrari a les autonomies locals, ha estat dictat per un concepte centralista de l'Estat. La llei segons els experts legals de la Junta de Sicília limita la disponibilitat de caixa i de gestió de la regió, que a Sicília són de competència exclusiva de l'Administració local.

Un milió d'aturats a l'Alemanya Federal

La mitjana de treballadors en atur prevista pels anys 1981 i 1982, d'1,3 a 1,4 milions, corre el risc d'augmentar a 2 milions fins al 1985, amb la incorporació d'1,2 milions de joves al mercat laboral.

Les fórmules per tal de reduir l'exèrcit de desocupats són tan diverses pels dos partits de la coalició, socialdemòcrates (SPD) i liberals (FPD), que la qüestió pot convertir-se fàcilment en el taló d'Aquil·les de la coalició governamental.

Malgrat que l'índex d'atur a Alemanya Federal és més baix que en la majoria dels països europeus, exceptuant Suïssa i Àustria, el fantasma dels milions de desocupats que radicalitzarien les posicions polítiques alemanyes abans de la Segona Guerra Mundial fa adquirir a la desocupació unes proporcions gegantines en el país.

Assís: probable primera visita de Joan Pau II

“Ens amenacen terribles signes de guerra”

Al·ludí a la bomba N

“Cada vegada que, com malauradament passa també en aquests dies, apareixen a l'horitzó de la humanitat signes que evoquen d'alguna manera l'amenaça de la guerra, en què viuen els països concrets i les nacions, neix en els cors de tots els homes de bona voluntat un fervent desig de pau. Un desig capaç de superar l'amenaça de la guerra i de la destrucció.”

Malgrat que el papa Wojtyla no va concretar quins eren aquests perills de guerra els observadors vaticans pensen que es referia a la continuació de la carrera d'armaments entre les dues gran potències, EE.UU., i Unió Soviètica. També faria al·lusió a l'anunci de la fabricació de la bomba N i a la decisió del govern italià d'instal·lar a Sicília una base d'euromisils.

En l'aniversari de la Segona Guerra Mundial

En un moment del seu discurs, Joan Pau II, aixecant els ulls del paper que llegia, digué improvisant: “Aquesta oració l'elemem avui i la repetirem la setmana que vé, quan serà més a prop la data del primer de setembre, en el 42è aniversari de l'inici de la Segona Guerra Mundial”. Com ja sabem, el dia 1 de setembre de 1939 l'exèrcit alemany envaïa Polònia. Ho va recordar el Papa tot comentant la festa de la Mare de Déu de Jasna Gora: “Maria ens invita a tots especialment a l'oració per la pàtria, oració dirigida a aquella que fou lliurada a la nació polonesa per la seva defensa, la seva consolidació i també la seva renovació”.

Esforsos comuns per la pau

El Papa intensificarà la seva acció a favor de la pau del món. Fa pocs dies que monsenyor Achille Silvestrini, secretari del Consell per a Assumptes Públics de l'Església, va trametre un missatge al secretari general de la Democràcia Cristiana a Itàlia, arran de la fabricació de la bomba N. D'altra banda l'arquebisbe de Florència, cardenal Benelli, critica els països que destinen “capitals ingents per la fabricació d'armes, aquests instruments de la mort”.

Aquestes recents declaracions de les més altes jerar-

“Que la nostra oració a Maria sigui novament un crit a la reina de la pau”, va dir preocupat el Papa a Castel Gandolfo davant de quinze mil persones congregades, el diumenge passat dia 23 d'agost.

El Papa va comparèixer en bona forma, un xic pàl·lid i més prim, però en bon aspecte. També ha recuperat el timbre característic de la seva veu, que en alguns moments de la seva malaltia no se li podia reconèixer.

quies catòliques, coincideixen amb les de les autoritats cristianes de l'Església ortodoxa russa i amb les del Consell Ecumènic de les Esglésies —que representa majoritàriament les esglésies protestants—. Tot això fa pensar en un esforç comú del món cristià per a obtenir que els dirigents de les grans potències mundials acullin aquests desigs dels homes a favor de la pau i del desar-

mament. Així ho concretà el patriarca de Moscou i cap de l'Església ortodoxa russa, l'arquebisbe Pimen, quan va demanar a tots els líders que es reunissin en una conferència mundial “per evitar l'extermi atòmic de la humanitat”.

Salutació als pelegrins espanyols

Un nodrit grup de pele-

grins espanyols cridaven al Papa: “Veniu, veniu”. Al·ludien a l'esperada visita de Joan Pau II a Espanya. El Papa intentà llegir els cartells dels pelegrins i digué en castellà “no puc veure la inscripció. Només lleigeixo: Sevilla”.

En la seva salutació el Papa va mencionar els joves de la Legió de Maria d'Alcalà de Henares i les religioses de la Companyia de Santa Teresa

de Jesús, que celebraven el seu capítol general, i acabà promentent les seves oracions pel poble espanyol bo i estenent aquest filial afecte a tota l'Amèrica Llatina.

Bones perspectives en la salut de Joan Pau II

Segons les últimes informacions de l'oficina de premsa del Vaticà, el Papa continua millorant visiblement. Ja pren una alimentació normal —durant els primers dies després de la segona intervenció solament prenia líquids—, menja amb bona gana sobretot fruita i verdura.

Fins i tot ja està preparada la piscina de la residència papal de Castel Gandolfo, per quan els metges permetin que es banyi. Això de banda, Joan Pau II es passeja, conversa i va fent un treball normal. Està en contacte amb el món i prepara una pròxima encíclica de tema social.

La seva primera sortida de Roma: Assís

Segons fonts properes al Vaticà, encara no confirmades, és molt probable que la primera sortida de Roma del papa Wojtyla serà a Assís, patria de sant Francesc, amb motiu del VIII centenari del naixement del sant. Adhuc corre el rumor que si es troba en bones condicions de salut, romandrà dos dies a la famosa ciutat per visitar el sepulcre del sant, que està situat en la basílica que porta el seu nom, i l'església de Santa Maria dels Àngels —la “Porciúncula” com l'anomenava el Pobressó— que hom considera el bressol de tot l'Orde Franciscà.

El mateix d'abans

Joan Pau II, després d'una llarga convalescència, tornarà a ser el mateix d'abans; el mateix, sí, però immensament enriquit per la nova singular experiència humana i espiritual —de malalt, de víctima de la violència— que ha viscut aquests tres mesos tan fecunds del seu pontificat: una experiència dolorosa gairebé increïble, però que el Senyor ha convertit en una gràcia molt especial per l'Església i en un esdeveniment salvífic per la humanitat. Diguem i repetim amb Joan Pau II: Lloat sigui Jesucrist!

Francesc Gamissans

El Vaticà dia a dia

Conveni entre la Santa Seu i el Principat de Mònaco

A la Ciutat del Vaticà, en presència del Secretari d'Estat, cardenal Agostino Casaroli, Prefecte del Consell per als Afers Públics de l'Església, ha estat signat un conveni entre la Santa Seu i el Principat de Mònaco.

Amb el Conveni signat, la Santa Seu, condescendent a una aspiració de molts anys manifestada repetidament pel Príncep de Mònaco, ha elevat la diòcesi de Mònaco a seu arquebisbal.

Per la seva part, el Príncep ha renunciat a alguns privilegis que li concedia la butlla "Quemadmodum sollicitus" del 15 de març del 1886, pel que fa a cobrir determinats càrrecs eclesiàstics i, principalment, la seu episcopal.

La nova solució, adoptada en el present Conveni intenta —en l'esperit del Concili Vaticà II— respondre millor a les exigències de l'autonomia pròpia de l'ordenament eclesiàstic, tenint en la seva consideració el caràcter especial de les relacions entre l'esfera religiosa i l'esfera civil.

Ajut a l'Església necessitada

Segons l'informe anual de 1980 d'"Ajut a l'Església necessitada", aquesta institució ha pogut distribuir l'any passat 13.031.633 dòlars a Amèrica Llatina. L'ajut tripartit als diversos països sud-americans es distribueix així: per als refugiats: 510.349 dòlars; per a l'Església perseguida: 16.218 dòlars; per a l'Església amenaçada: 12.505.066 dòlars. La distribució total de subsidis l'any 1980 a 104 països de 4 continents, fou de 48.771.904 dòlars. Els ingressos financers de l'obra caritativa "Ajut a l'Església necessitada" han augmentat l'any 1980 un 16,3 per cent, arribant a la quantitat de 42.468.855 dòlars. El valor dels donatius en espècie augmentà un 32,7 per cent, totalitzant 12.051.792 dòlars.

En total, "Ajut a l'Església necessitada" ha rebut, l'any 1980, un xic més de nou milions de dòlars més que l'any 1979. L'Obra deu això a la generositat dels seus benefactors de les catorze nacions unides per la caritat.

Les franciscanes clarisses en fase d'expansió

L'Orde de Santa Clara està en una fase de gran expansió, sobretot missionera, com ho demostra el que durant l'any passat s'hagin obert 11 nous monestirs: tres a Europa, tres a Amèrica, tres a Àfrica, un a Àsia i un a Oceania. Cal ressaltar, d'entre ells, el fundat a la diòcesi de Jeon Ju (Corea), el de Malanje (Angola), amb les clarisses espanyoles d'Astudillo (Palència), i un altre a Papeete (Tahití, Oceania). D'altres estan en preparació a Luanda (Angola), a Ruanda i a Sarajevo (Iugoslàvia).

Són molts els bisbes que demanen amb insistència la presència de comunitats de vida contemplativa, sobretot de clarisses i carmelites descalces. Però, de manera especial ho demanen els bisbes de les Esglésies joves i els bisbes africans. A principis del segle XX no hi havia cap monestir d'aquest tipus a Àfrica; avui n'hi ha més de 100, entre ells 25 de clarisses.

Punts de convergència entre Roma i Canterbury

Les relacions ecumèniques entre l'Església catòlica i l'Església anglicana constituiran el tema central de la cinquena reunió del Consell Consultiu Anglicà, que se celebrarà, per primera vegada, en un lloc catòlic, el col·legi del Sagrat Cor, de Newcastle-sur Tyne, des del 8 al 18 del proper mes de setembre, després de la trobada d'ARCIC, comissió internacional encarregada de les relacions entre catòlics i anglicans.

El president catòlic d'ARCIC, monsenyor Clark, ha declarat recentment a Westminster que entre les dues comunitats hi ha bastants punts de convergència que fan possible la unitat, malgrat alguns obstacles, essent el més important de tots la infalibilitat pontificia.

El pare Arrupe va millorant

Les condicions de salut del pare Arrupe, General dels jesuïtes, van millorant, ha dit un comunicat difós per l'Oficina de premsa de la Companyia de Jesús.

El pare Arrupe fou víctima d'una trombosi cerebral el passat set de juliol a Roma, quan tornava de Filipines, que l'afectà al costat dret.

El comunicat precisa que millora l'estat de consciència, els problemes d'expressió i els moviments del braç dret.

El "papa negre" —com s'anomena normalment al General del jesuïtes— ha estat sotmès a un tractament químic-terapèutic, que li ha permès de sortir del llit i estar unes hores assegut a una butaca.

La direcció de la Companyia de Jesús està assegurada per un jesuïta americà, el pare Vicens D'Keese, un dels quatre assistents de la Companyia.

Al Papa li han aconsellat que canti

El proper dia 20 d'agost, diumenge, saludà a Castel Gandolfo diversos grups de pelegrins. Entre els assistents hi havia un grup que pertany al sindicat polonès Solidaritat. Davant d'una pancarta que deia: "Els de Solidaritat rural, després de la vaga, demanen la benedicció del Papa", Joan Pau II, fent broma, estonà una cançó polonesa.

— Em va bé cantar, els metges m'ho han aconsellat, digué el Papa.

Després, dirigint-se als ciutadans de Castel Gandolfo, els digué en llenguatge col·loquial, que sentia molt pertorbar-los la pau amb la seva arribada.

Nou prefecte de la Congregació pels Sacraments

El Papa Joan Pau II ha nomenat prefecte de la Congregació pels Sacraments i el Culte Diví l'arquebisbe italià monsenyor Giuseppe Casoria.

Monsenyor Casoria té 72 anys i era fins ara, des del 24 de febrer del 1973, secretari de la Congregació per a les Causes dels Sants.

El nou prefecte del dicasteri de la Cúria romana, que s'ocupa de la litúrgia i dels sacraments en llurs aspectes religiosos i jurídics, substitueix el cardenal australià, James Robert Knox, president del nou Consell Pontifici per a la Família, creat el passat 9 de maig.

Mesures de seguretat a la residència del Papa

Castel Gandolfo (Itàlia). Les quasi 50 hectàrees de la residència papal d'aquesta població, on Joan Pau II transcorre la seva convalescència definitiva des de la tarda del diumenge dia 16 d'agost, estan cobertes per mesures de seguretat fins ara mai no aplicades.

Des de l'atemptat del 13 de maig, la policia italiana, responsable de la seguretat del Pontífex tant aquí, a alguns quilòmetres al sud de Roma, com a la plaça de Sant Pere, encara que siguin terrenys vaticans, ha estudiat molt seriosament l'aplicació dels tractats vigents entre l'Estat italià i l'Estat Vaticà, que fins ara eren, en gran part inobservats.

En col·laboració amb els serveis de seguretat vaticans, que disposen de poc personal, s'ha instal·lat un veritable cinturó a tota la perifèria de la residència papal.

Els tres accessos principals

a la residència papal estan intensament vigilats per agents de la policia italiana, d'uniforme o de paisà, que controlen totes les entrades i àdhuc algunes persones que circulen prop de la residència.

Entre d'altres mesures s'ha instal·lat un estricte control per a totes les persones que el diumenge al migdia, poden entrar al pati principal del palau

papal per assistir a l'àngelus del Pontífex.

D'altra banda, a les carreteres que arriben a Castel Gandolfo i als carrers de la població hi ha dotze cotxes de la policia que circulen nit i dia per a controlar les persones i vehicles eventualment sospitosos. Estan enllaçats per ràdio entre ells i amb el Ministeri italià de l'Interior.

**Tot pot embellir-se pintant o envernissant
consulti el Servei TITANLUX
...i tot ho trobareu al pot!**

**Servei TITANLUX
Gratuit**

telefoni
(93) 309 42 66
BARCELONA

Envii aquest cupó i rebrà gratuïtament un manual de Bricolatge i tota la informació que desitgi.
Servei TITANLUX Gratuït. Avda. Bogatell, 29-47 Barcelona-5

Nom

Adreça

Localitat

TITAN ÉS A CASA

Nits musicals a Santa Maria de Palau Solitar

Plegamans.— Igualment com en anys passats, tindrà lloc aquest any en el marc suggestiu de l'església romànica de Santa Maria de Palau Solitar, el cicle de concerts "VIII Nits Musicals a Palau Solitar".

Hem de recordar que aquesta església del Vallès Oriental té més de vuit segles d'història i fou consagrada per l'arquebisbe de Tarragona sant Oleguer durant el regnat del comte Ramon Berenguer III. A més de l'antic origen, cal destacar amb quin interès s'ha aconseguit la seva restauració. Podem considerar-la actualment com un museu ple d'història. Inau-

gurada l'any 1962, cal no oblidar que durant molts anys va ser propietat dels Templaris.

Actualment té un bon orgue de mides proporcionades a la petitesa de l'església i hi sovintegen les activitats musicals, especialment les Nits Musicals.

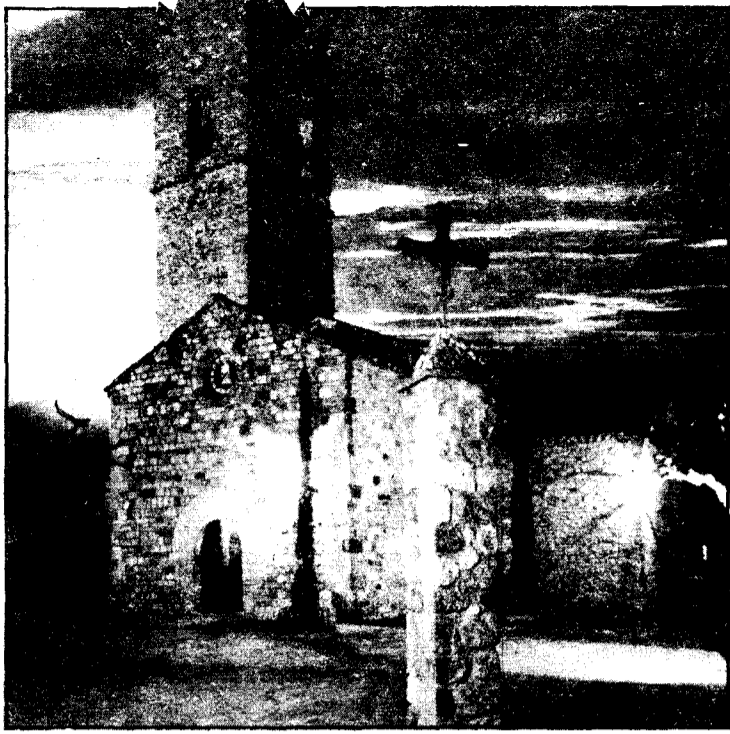
El primer concert d'enguany va tenir lloc el 29 d'agost. Hi actuà el "Quartet Renaixença", compost per Andreu Roca, flauta soprano, Conxita Botet, flauta contralt, Teresa Bobé, flauta tenor i Jacint Talarn, flauta baix.

En la primera part interpretaren Suite de Heinrich Isaac, "Dindirindín", anònim del se-

gle XV-XVI, i set danses alemanyes de Frasmus Windman.

En la segona part "Jesús joia meva" de Joan Sebastià Bach i peces de Haydn, de Lluís Millet, de Manuel Oltra i de Gabriel Pierné.

El 4 de setembre tingué lloc un concert de piano a càrrec de Ferran García Alves. El tercer concert s'ha basat en una sessió concertada de l'òpera Rigoletto. Finalment, pel 10 de setembre hi ha programat un concert a càrrec de Núria Casas, piano i Rafael Cardoner, violoncel.

Manifesta monsenyor Carles, bisbe de Tortosa

"És rebutjable anomenar 'nacionalcatolicisme' a las fisonomia cristiana d'un poble"

Tortosa.— "Hi ha hagut una paraula dita amb lleugeresa i amb ressonàncies que la feien rebutjable per grans majories —el "nacionalcatolicisme"—. Si amb aquest mot es vol rebutjar una inadequada unió del fet polític amb el religiós, és acceptable. Allò que sembla clarament rebutjable és posar aquest mot a tota una fisonomia cristiana del poble, que no és menyspreable; a tota una religiositat d'una època, que ha arribat a tots els estrats socials i que ha donat fruits que expressen una clara vitalitat religiosa, com per exemple, un gran nombre de vocacions", escriu monsenyor Carles seguint amb el tema dels cristians i la societat.

Apunta més endavant, "que l'ideal no és una nació en la qual no quedi gens o gairebé gens de sentit cristià".

"Una altra expressió —assenyala també el prelat— que pot convertir-se en vulgarisme injust per atacar la fe del poble senzill, és la de "religiositat sociològica", "fe sociològica", i d'altres semblants."

Tot descobrint-ne el desdeny que s'hi inclou, diu monsenyor Carles: "Jo no m'atreveixo a anomenar fe sociològica a la que dona comportaments tan evangèlics —a vegades heroics— en la gent senzilla (normal) dels nostres pobles i ciutats, dels quals en sóc testimoni en tantes visites a parròquies i a grups. Potser no siguin capaços de formular-se llurs creences amb un mínim de rigor intel·lectual, o no tinguin una clara consciència dels continguts de la fe; però posseeixen una desconcertant intuïció per a conèixer la voluntat de Déu, encara que no sigui fàcil, i una admirable robustesa d'esperit per a realitzar-la encara que sigui difícil per la seva capacitat".

Conversació radiofònica de l'arquebisbe de Tarragona

"La catequesi, a més d'alimentar la fe, cal que la susciti contínuament"

Tarragona.— Cal que els cristians d'avui siguin formats per a viure en un món que àmpliament ignora Déu o que, en matèria religiosa, en lloc de diàleg exigent i fratern, estimulant per a tothom, cau molt sovint en un indiferentisme anivellador, quan no es queda en una actitud desdenyosa de "suspiciàcia" en nom dels seus progressos en matèria d'"explicacions científiques", assenyala monsenyor Pont i Gol en la seva darrera conversació radiofònica sobre la catequesi.

Comença el prelat dient que l'evangelització és l'anunci o l'inici de l'Evangeli i després ve la catequesi. Però afegeix que un cert nombre de nens batejats arriben a la catequesi parroquial sense haver rebut cap iniciació en la fe. I molts adolescents que han rebut la catequesi vacil·len a comprometre la seva vida per Crist. I els adults que abandonen la fe a conseqüència d'un ambient palesament incrèdul.

"Per això —assenyala el prelat— la catequesi cal que sovint es preocupi no tan sols d'alimen-

tar i ensenyar la fe sinó de promoure-la constantment amb l'ajuda de la gràcia... per a preparar una adhesió global a Jesucrist".

"La catequesi —conclou monsenyor Pont i Gol— ha d'ajudar els cristians a ser, pel seu goig i pel servei de tothom, "llum i sal". Això exigeix que la catequesi els doni fermesa en la seva pròpia identitat i que se sobreposi sempre a les vacil·lacions, incerteses i desànim de l'ambient".

Trobada de joventut a Sant Boi del Llobregat l'Onze de Setembre

La "Vocalia de Joventut del Consell Comarcal de la Federació de Cristians de Catalunya del Baix Llobregat, ha organitzat per l'onze de setembre a la tarda i als locals dels Salesians de Sant Boi, una trobada per a joves i noies a nivell comarcal.

Entre els diversos actes programats, sobresurt la xerrada que els farà el jove sacerdot franciscà, pare Esteve Sala, conegut per l'entusiasme que sap desvetllar entre la joventut presentant-los un cristianisme autèntic, ni disminuït ni rebaixat.

Amb motiu d'una setmana de predicació —abans se'n deia "novenari d'ànimes"— el passat mes de novembre a la parròquia de La Palma de Cervelló, va provocar un ferm interès entre els joves i noies d'aquest poble que li demanaren la seva assistència periòdica per tal de diri-

gir-los en les seves inquietuds a nivell espiritual. Tasca que ha anat acomplint satisfactòriament.

Essent-ne testimoni un membre d'aquest Consell Comarcal, resident en aquest poble i havent-nos-en informat degudament, li hem demanat la seva col·laboració per a revitalitzar i organitzar la joventut de la F. de C.C. de la comarca; i molt especialment per a presidir aquesta trobada inicial, a la qual hi convidem tots els joves i noies que sentin veritables desigs de trobar una NOVA RUTA lluny d'aquest consumisme i materialisme que ens ofega i esclavita.

Així mateix hem demanat al Pare Esteve Sala que ens faci la primera de les cinc conferències que com cada any tenim programades per la tardor al Casal de Cornellà. El tema d'enguany serà LA LLIBERTAT.

COMPRA AQUESTS PRODUCTES A "XARXA". AJUDARÀS A FOMENTAR LA CULTURA CATALANA.

Adhereix-t'hi

Quantes vegades compres coses per als teus amics? un obsequi, una diada... o per a tu mateix, aquell disc que tant t'agradaria escoltar, aquell llibre que voldries llegir...

Xarxa té totes aquelles coses que tu vols.

No pagaràs més. Et costarà el mateix que a qualsevol lloc.

Però... Amb el benefici que s'obté de les teves compres, Xarxa fomenta la cultura catalana, organitza exposicions subvencionada premis, viatges, curssets, i mil coses més.

I a tu no et costa més que el petit esforç de demanar-ho a través de Xarxa.

Només això. Ben poc, oi?

XARXA CULTURAL

Vull fer-me adreçat de Xarxa Cultural
 Vull rebre més informació
 ASSOCIA
 TELEFON
 CIUTAT
 COMARCA
 XARXA CULTURAL Carrer Ampie, 35 - Barcelona 2

(Ve de la primera pàg.)

L'interès del Copríncep Episcopal pels residents espanyols és un elogi. Els treballadors espanyols d'Andorra no poden dependre arbitràriament dels jocs dels interessos empresarials, sinó que s'han d'inscriure en el marc d'una legislació moderna.

Si el bisbe és un bon català per naturalesa, ha d'ésser un bon andorrà per ofici. La informació sobre la voluntat "espanyolitzant" o "catalanitzant" del Copríncep Episcopal no pot haver sorgit d'Espanya ni de Catalunya. Seria descobrir un joc favorable o posar a disposició de tothom el pastís que aquests països intenten menjar-se, segon l'articulista. Tampoc no pot venir la informació de França, car hi ha una protesta pel nomenament del Delegat Permanent de França, en la persona d'un català en lloc de recaure en una persona andorrana. Atendre els desigs de l'inspirat informador suposaria trencar l'equilibri de la raó d'ésser de la tradicional neutralitat andorrana. On és, doncs, la font?

Pensaria que són persones oposades a la reforma constitucional del país, almenys en la seva totalitat, propugnada pel bisbe Martí i també pels responsables dels seus serveis. L'intent del bombardejador informatiu

no seria altre que desqualificar la gestió de govern del Copríncep i protestar pel recent nomenament del Delegat Permanent. Tothom coneix la voluntat renovadora de Mons. Martí en els afers constitucionals i legislatius d'Andorra. És elemental també salvaguardar la típica neutralitat del país en totes les decisions i nomenaments. Conseqüentment la forma de govern de l'actual copríncep, palesat una altra vegada en el darrer nomenament del seu Delegat, està en la línia de l'estil democràtic de Mons. Martí. Cal situar, per tant, l'actuació de la premsa en les àrees conservadores i involutives — diguem-ho clar, antidemocràtiques — del país. Són persones que confonen democràcia amb una mena d'oligarquia que asseguri els seus interessos. La seva pseudodemocràcia hauria estat una disfressa per a defensar de qualsevol manera la "barraqueta".

Cal afegir també que el bisbe Joan no és home d'oportunitats, ni de doble personalitat. Hom pot arribar a comprendre que, per raó de la seva tasca pastoral, hagi estat acusat d'avanguardista, però ningú que el coneix de prop no hauria pogut imaginar mai que algú el pogués acusar d'antidemocràtic. La premsa recollí una informació ben original, fins i tot desconcertant. Hi havia el verí d'una enganyosa serp d'estiu.

Perquè el bisbe d'Urgell és Copríncep d'Andorra

Un bisbe Copríncep després del Vaticà II? La simple notícia pot servir per a demagògies. Però ací no es tracta d'un clergue que vulgui poder temporal sinó d'un bisbe, monsenyor Martí i Alanis que quan va prendre possessió del bisbat d'Urgell (març 1971) ja va manifestar els seus desigs de desprendre's de la sobirania política però que no faria res que perjudicés els andorrans. I així ho ha aconseguit.

Cal recordar que el bisbe d'Urgell tenia el domini com a senyor feudal d'Andorra. Domini que passa a compartir amb el senyor de Foix — al sud de França — puix que el bisbe no tenia tropes per a defensar els seus súbdits. Quan els comtes de Foix esdevingueren reis de Navarra, a les acaballes del segle XV, la sobirania de Foix sobre Andorra passa a Navarra. Posteriorment, quan Enric IV de Navarra accedí al tron de França, traspasà el copríncep als títols dels monarques francesos. Amb la Revolució Francesca de 1789 foren suprimites totes les senyories feudals i per tant l'andorrana, però Napoleó rebé una delegació d'andorrans que li demanà

que continués essent copríncep d'Andorra. Mentre, la sobirania dels bisbes de la Seu d'Urgell es mantingué impertèrrita i constant.

Així doncs, la sobirania del Cap d'estat andorrà és compartida des de sempre pel bisbe d'Urgell i els caps de l'estat francès, siguin reis o presidents de la República, com és actualment. Cadascun dels coprínceps nomena un encarregat. Per la part episcopal acostuma a ésser el vicari general, i per part francesa el prefecte dels Pirineus Orientals amb seu a Perpinyà. A més hi ha un delegat permanent que viu a Andorra per part de cada Copríncep.

Del segle passat ençà s'ha produït un lent procés de democratització: del vot limitat als caps de casa, s'ha pasat al vot als homes majors d'edat i recentment a les dones majors d'edat. En aquest moment s'està en portes d'una reforma constitucional que ampliaria els poders del govern andorrà. El bisbe d'Urgell, Joan Martí i Alanis ha estat un fervent impulsor de les reformes democràtiques.

Nota del Bisbat d'Urgell

1.— El Sr. Bisbe visità efectivament diverses personalitats de la Cúria romana els dies 20 i 21 del propassat mes de juliol, per tractar exclusivament afers relacionats amb la Diòcesi d'Urgell, en el marc de les relacions pròpies de qualsevol bisbe amb la Santa Seu.

2.— Les dates foren escollides per estar prevista per aquells dies la visita "ad limina". En suspendre's aquesta per l'atemptat contra el Sant Pare, el Sr. Bisbe no considerà convenient de cancel·lar les entrevistes concertades per despatxar afers eclesiàstics ordinaris.

3.— Referent a les línies fonamentals de l'actuació del Sr. Bisbe Copríncep és notori el seu sentit de responsabilitat anteposant els alts interessos d'Andorra a qualsevol altra consideració. Per altra banda, els afers interns al·ludits en la informació

són concertats amb el Consell General del Principat, i les decisions són compartides constitucionalment amb el Copríncep francès.

26. VII. 1981

El Govern espanyol a favor del Bisbe d'Urgell

El Ministeri d'Afers Exteriors espanyols ha manifestat "la seva reacció indignada davant els atacs, basats en acusacions sense fonaments de què ha estat objecte el bisbe d'Urgell, monsenyor Martí Alanis, en la seva qualitat de Copríncep d'Andorra." Les mateixes fonts han subratllat "el suport del Govern espanyol a la tasca del Copríncep."

Una sessió de teatre a l'aire lliure

Al Casal d'Estiu de La Bisbal (Girona)

Els nens han après a conviure i a donar-se

Ha estat un fet molt positiu que enguany s'hagi incrementat notablement en el nostre país el nombre de camps, colònies, rutes i casals d'estiu. La Generalitat, els municipis i les Caixes hi han col·laborat amb aportacions econòmiques, mentre grups de nois i noies, havent fet cursos especialitzats, han dirigit aquestes activitats summament pedagògiques, que exigeixen una responsabilitat i no pas petit sacrifici. Els beneficiats han estat els nostres infants i adolescents, sobretot de la classe més humil.

Un casal d'estiu en un convent de franciscans

En la impossibilitat de parlar, en una simple ressenya, de tot allò que aquest estiu s'ha fet en aquest sentit — han estat milers els grups —, oferim unes notes informatives sobre el "Casal d'Estiu", que ha tingut lloc a La Bisbal (Girona). El casal ha aplegat 83 nens i nenes, de sis a 14 anys. En Carles Fuentes, 20 anys i franciscà, director del Casal d'Estiu, ens ho comenta.

— El lloc ha estat el convent dels franciscans de La Bisbal, que està emplaçat dalt d'un turó, rodejat de xiprers i altres arbres, d'un hort força gran i d'espais verds molt agradables i adients per a nosaltres. El

convent disposa d'un claustre, de sales i estatsges que, a l'estiu, són frescos i acollidors.

Un grup de joves — nois i noies — de La Bisbal, de Sabadell i de Vic, han dirigit com a monitors totes les activitats infantils del casal.

Cal que els nens aprenguin a conviure i a donar-se mútuament

La finalitat i objectius del Casal d'Estiu són pedagògics: intentar de "formar grup" mitjançant el repàs d'assignatures, l'esport i la convivència entre ells. Com a rerafons, una inspiració cristiana que dona resposta al perquè de la mútua comprensió i ajuda.

Tot això ho té molt clar en Carles, el director del casal.

— El nen per naturalesa, és quelcom egoista. Cal que aprengui a dominar-se i a lliurar-se als altres. També és important que no perdi durant l'estiu el contacte amb els llibres, factor de cultura, i que l'esport l'esperoni en assolir aquests valors, al mateix temps que enforteix el seu físic. Per tot això en el nostre casal hi ha hagut hores i nits de convivència; un horari de repàs de matemàtiques, geografia i ciències naturals. L'esport es practicava en els patis de

les escoles de La Bisbal. Fèrem un "cross" des de La Bisbal al poblet de Fonteta; un total de quatre quilòmetres. No mancà l'activitat teatral i una cercavila pels carrers de la ciutat, que fou l'admiració i entusiasme de petits i grans.

"El nostre casal és d'inspiració cristiana"

— Així ho han volgut els pares dels nens en confiar-los a nosaltres. Hem viscut tots plegats la fe, celebrant "la litúrgia de la Paraula", és a dir, llegint textos de l'evangeli, comentats després pels mateixos nens i nenes. A voltes al bosc ens paràvem en sec, i comentàvem com sant Francesc d'Assís respectava molt les plantes i els arbres i estimava els ocells, perquè tot ha estat creat per Déu.

Cal dir també que l'èxit d'aquestes jornades es deu, en bona part, als pares que han mostrat un interès gran per tots els detalls de l'organització i per portar a terme totes les activitats.

El Casal d'Estiu de La Bisbal ja s'ha fet tradicional i es preveu que continuarà cada any, amb més experiències encara. Una mostra clara del molt que es pot fer pel bé de la quitxalla.

F.G.

PEDRO ROVIRA
GRANDES VINOS Y BRANDY

Amb la prevenció per cent dels casos

El document del Vaticà demanà als poders públics, un suport moral i material i la garantia afectiva de la promoció dels drets dels minusvàlids amb normes socials i jurídiques.

Finalment, el document urgeix a tots els cristians a promoure, a sostenir i a incrementar iniciatives disposades a alleujar la situació dels qui sofreixen i a inserir-los harmònicament en el conjunt normal de la vida civil i a cooperar amb les institucions que es dediquen de manera especial a l'assistència de les persones minusvàlides perquè arribin a ser membres amb ple dret de cada una de les comunitats cristianes.

Evitar reduir-los a un ghetto

És sens dubte un encert que la ONU hagi dedicat un dels seus anys internacionals als minusvàlids. Millor, fins i tot, que les seves anteriors iniciatives a escala mundial, que tenien la dona i el nen com a objectius. És que la problemàtica dels disminuïts és més concreta i generalitzada que la dels altres dos col·lectius i, sobretot, no té una relació tan directa amb la geografia humana. Si un nen mongòlic senegalès està en pitjor situació que un mongòlic suec, no és per la seva primària condició de deficient mental, sinó pel fet de ser senegalès. Però resulta que fins i tot el mongòlic suec, malgrat la seva situació social i econòmica privilegiada, malgrat tenir les portes a l'exterior més obertes, està fora de circulació. També a Suècia els deficients mentals són una excepció. I no parlem d'Espanya.

Polítics, experts i governants diuen sempre el ma-

teix: s'ha d'obtenir la integració social dels minusvàlids; que deixin d'ésser ciutadans de segona categoria, amb respecte a les seves limitacions han d'incorporar-se plenament, a l'aire lliure, al món de l'educació, al treball, a l'esbarjo...

Però tot això no es veu. La majoria de minusvàlids resten tancats a casa, a l'aixopluc de l'estimació familiar que a vegades és insuficient, que quasi sempre és lluny de poder omplir les seves necessitats essencials com a ésser humà.

Uns drets no respectats

Les persones disminuïdes han estat i són objecte de dues declaracions aprovades per l'Assemblea General de l'ONU i, d'aleshores ençà, són punts obligats de referència i d'orientació. La primera d'elles és la Declaració dels Drets del Retardat Mental, aprovada el 20 de desembre del 1971. També hi ha la Declaració dels Drets dels Impedits, aprovada el 9 de desembre del 1975.

Amb tot, resulta que aquets drets, àmpliament reconeguts, no es respecten. De forma plena, tal vegada en cap país; ni tan sols en els més desenvolupats i democràtics, com a guia d'actuacions diverses i, en definitiva, com un objectiu a assolir, a terminis diferents segons les condicions objectives de cada país en concret.

El lema d'aquest any internacional diu: "Participació i igualtat plenes". És a dir: eliminació de les exclusions i el "ghettos" i drets iguals als dels individus normals. L'objectiu d'aquest any doncs, és el d'estimular llur rehabilitació.

La veritat, la dramàtica veritat, és —segons els propis experts de l'ONU— que

una quarta part dels habitants d'aquest planeta està d'alguna manera directament afectada pel problema. I la situació resulta especialment dramàtica en alguns països on sols una persona de cada deu té accés als serveis de sanitat, menys de la meitat dels nens poden anar a l'escola i més d'un trenta per cent de la població activa no té treball.

El problema es fa més greu perquè el nombre i la proporció dels impedits tendeix a augmentar, per causes tan oposades com l'augment de la població i les limitacions d'aliments, els majors índex de supervivència, entre d'altres. La consciència que la situació és molt més greu al Tercer Món ha fet que s'aconsellin i estimulin, als països d'aquestes àrees geogràfiques i econòmiques, activitats i programes sorgits per l'impuls de l'Any Internacional.

Causas d'incapacitació

Un opuscle de l'ONU recull algunes de les principals causes d'incapacitació a tot el món. N'hi ha de tan pròximes i quotidianes com són els accidents. Així es calcula que, anualment, es produeixen uns vint milions d'accidents a la llar, que són directament responsables de 110.000 casos d'incapacitat permanent. En quant als accidents de tràfic, donen lloc a més de deu milions de ferits per any, amb

Amb motiu de l'Any Internacional del Minusvàlid, el Ministeri de Sanitat ha dirigit un document a tots els qui es dediquen a la cura dels 400 milions de minusvàlids que hi ha en el món.

Entre els principis fonamentals que hom troba en aquest document val la pena de destacar que "el mínim respecte a l'ésser humà, amb els seus corresponents drets sagrats, és el d'obtenir la seva plena participació a la vida de la comunitat".

Més endavant l'esmentat document afirma que "la vida de les persones minuses ha de facilitar la participació a la vida de la comunitat en totes les dimensions i en tots els nivells. El respecte, la igualtat i la participació mitjans exigits per la cura de les persones minuses són drets que una societat ha de pagar amb generositat per aconseguir-los".

conseqüències tals com amputacions, lesions cerebrals, paràlisi total... en nombre no determinat però certament important.

D'altres causes poden ésser, segons l'esmentat opuscle: la lepra, deficiències en la nutrició, ceguesa, en el món hi ha de deu a quinze milions de cecs; sordesa (70 milions), paràlisi cerebral i epilèpsia (afecta a 15 milions de persones cada una d'ambdues malalties). Cal esmentar que les malalties cardiovasculars tenen una incidència molt alta de casos d'incapacitació total o parcial. Amb tot, és sens dubte la malaltia mental, en qualsevol de les seves formes, la responsable més gran del major nombre de casos d'incapacitació a nivell mundial.

Subnormalitat: la prevenció és possible

Els experts de l'Organització Mundial de la Salut

(OMS) creuen que una de cada deu persones sofreix algun tipus de malaltia mental en alguna etapa de la seva vida, i els pacients mentals ocupen el 25 per cent dels llits dels hospitals. En aquest nombre són inclosos els deficients mentals, més coneguts pels "subnormals" que, en països desenvolupats suposen aproximadament l'1 per cent del total de la població (uns 300.000 a Espanya), bé la proporció és molt més gran als països de baix nivell de desenvolupament.

Cada any, a Espanya neixen, doncs, uns 7.000 deficients mentals. Teòricament, 3.500 d'entre ells podrien ser persones normals. Segons els metges clínics i els investigadors, el 50 per cent es podrien prevenir. La mortalitat perinatal —la que es produeix a les últimes setmanes de l'embaràs, en el part i en la primera setmana posterior— és, a Espanya d'un 20 per cent, quan a Suècia és un 12 per cent. està demostrat que aquesta mortalitat guarda relació quasi directament proporcional, amb l'índex de subnormalitat.

Segons el doctor Zumalacabra, director de la maternitat "Santa Cristina" de Madrid, és imprescindible una potenciació de l'assistència prenatal, una millor coordinació d'aquesta amb la que es desenvolupa durant el part i una millor difusió de les tècniques d'assistència neonatal. Els estudis realitzats demostren que seria necessari

DECÀLEG DE LA PREVENCIO

- 1.— Informació a la societat i als pares.
- 2.— Vigilància de l'embaràs.
- 3.— Evitar la prematuritat.
- 4.— Augment i millora dels serveis d'obstetrícia.
- 5.— Vigilància pediàtrica.
- 6.— Vacunacions.
- 7.— Creació de centres de consell genètic.
- 8.— Programes d'alimentació.
- 9.— Diagnòstic precoç i prevenció secundària.
- 10.— Investigació.

Nens i cap de setmana

El "Corre-bou"

Aquest primer diumenge de setembre, celebren la seva Festa Major les poblacions de Castellfollit del Boix, Montmajor, Mont-Ral, i Sant Andreu de la Barca.

Una de les festes populars recomanables per anar a veure durant aquests dies és el "Corre-bou" a la ciutat de Cardona.

El "Corre-bou" de Cardona té una respectable antigor. Hom creu que el seu origen es basa en una celebració popular del segle XV, festa que els senyors de Cardona importaren amb els seus viatges a la cort de Castella. Els arxius municipals de la ciutat guarden documents que parlen de la celebració del "Corre-bou" amb data del 1500.

La festa comença amb l'aparició al balcó de l'ajuntament d'un home que porta gorra de plat, i que és l'agutzil. Aquest es dirigeix al públic, cridant: "Per ordre del senyor alcalde, que tothom surti de la plaça, però el primer toro que sortirà no serà de mort".

A les graderies la gent es desborda i els crits i les cançons se succeeixen. Apareix per fi el bravatell, que el públic saluda amb aplaudiments i xiulets. Els "maletillas" se senten valents i se li apropen. Són cinc o sis

al començament, que agiten el drap vermell davant del cap pensatiu del bravatell. Després els "maletillas" es multipliquen i n'hi ha per tots els gustos. Els toreros "professionals", és a dir els vestits de "luces" rondan al costat dels "maletillas" exigint-los discreció i obediència. Els "maletillas" cansen el bravatell amb el seu toireig de saló i amb el destorb que es fan els uns als altres.

L'animal s'atura i aquesta passivitat irrita els que el maregen, fent canviar la prudència per crueltat. Aleshores, un comença a donar-li puntades de peu, un altre li estira la cua mirant de tombar-lo. Finalment un brivall li lliga una corda al coll i se l'endú mansament.

El segon bravatell serà una reedició del primer, però una mica menys pacífica.

Quan l'agutzil anuncia que el toro següent serà de mort, no hi ha massa entusiasme a les graderies, que semblen més satisfetes essent elles les autèntiques protagonistes de la festa.

A l'arena hi ha un moviment d'inquietud. Les cordes són tensades nerviosament i els toreros "professionals" que efectuaren un "paseillo" no gaire lluit entre la caterva de

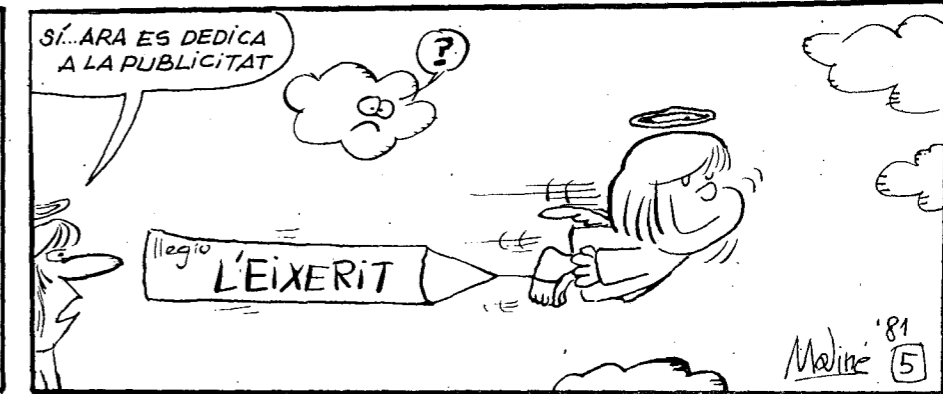
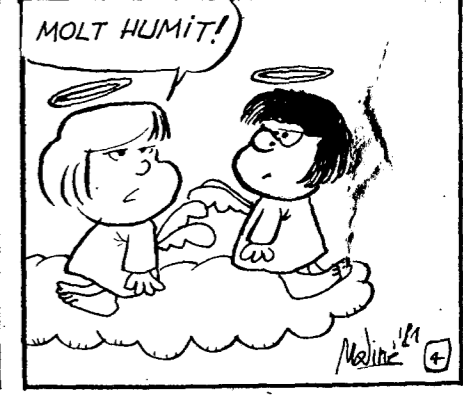
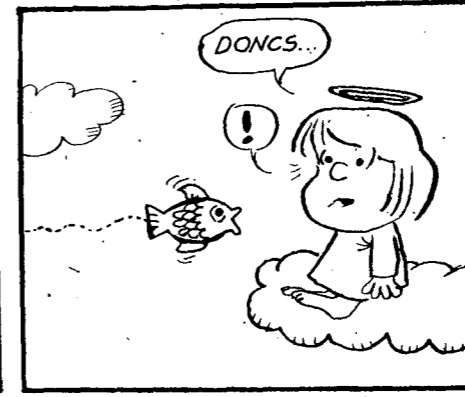
mossos que els acompanyaven, es preparen per a tenir un dia de glòria amb la capa vermella als dits.

Així i tot, es repetirà l'espectacle. El toro, una mica més brau, farà algunes passades per les fustes i provocarà una divertida onada de cossos en frenètica ascensió i una eixordadora cridòria a les grades. Els "maletillas" continuaran molestant els "professionals" i molestant-se entre ells.

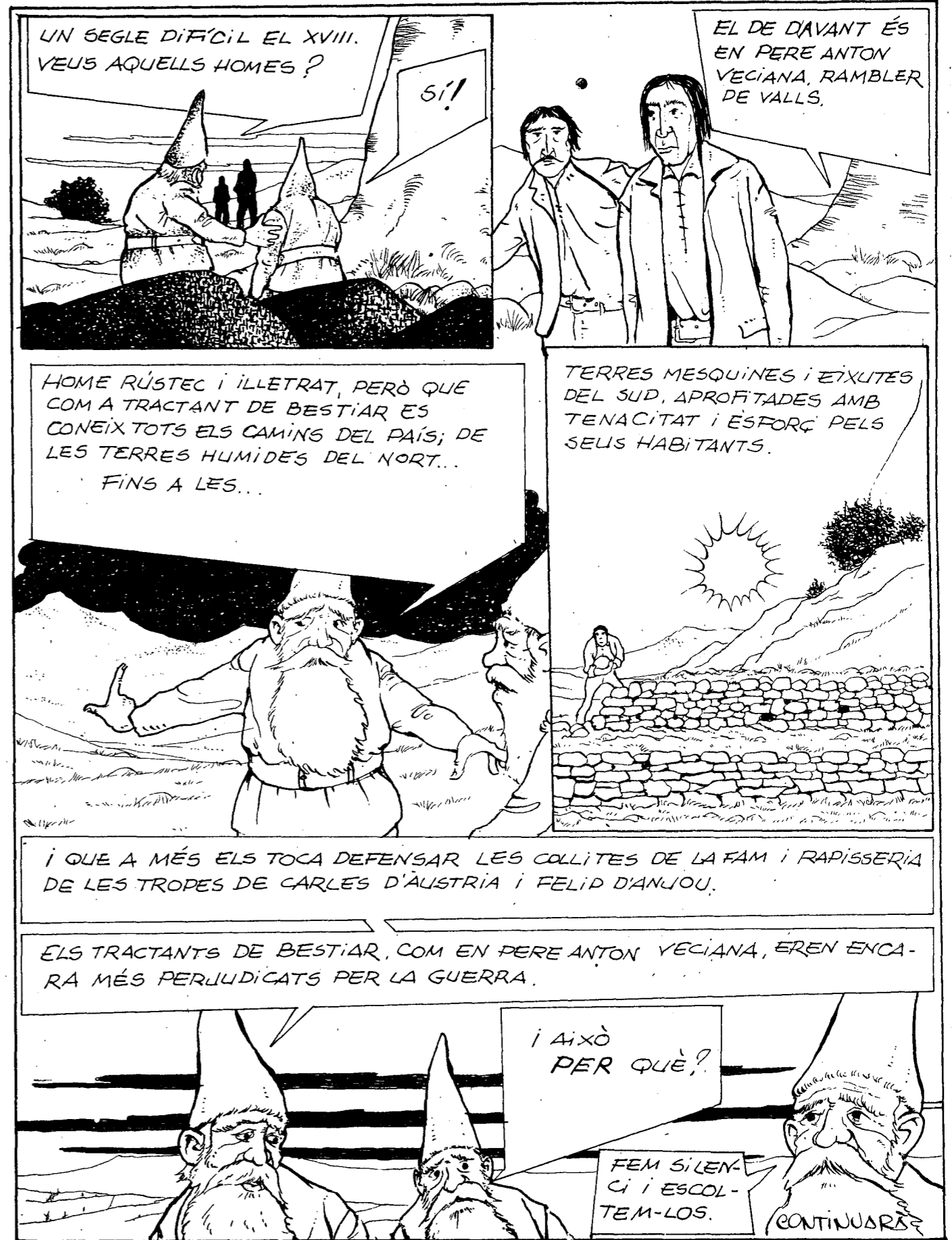
Això és només el primer episodi de la "cargolera". Tot el que hem descrit va acompanyat de la "cargolera", que és una costum antiquíssima, i que consisteix en una mena de gàbia ovalada de vímet molt atapeït, a l'interior de la qual es posa un home. Aquest ocupant només treu el cap per un forat; però quan el toro se li apropa i vesteix la "cargolera" es deixa caure cap a dins, i tracta de que les escomeses no li facin treure a fora cap part del cos pel forat.

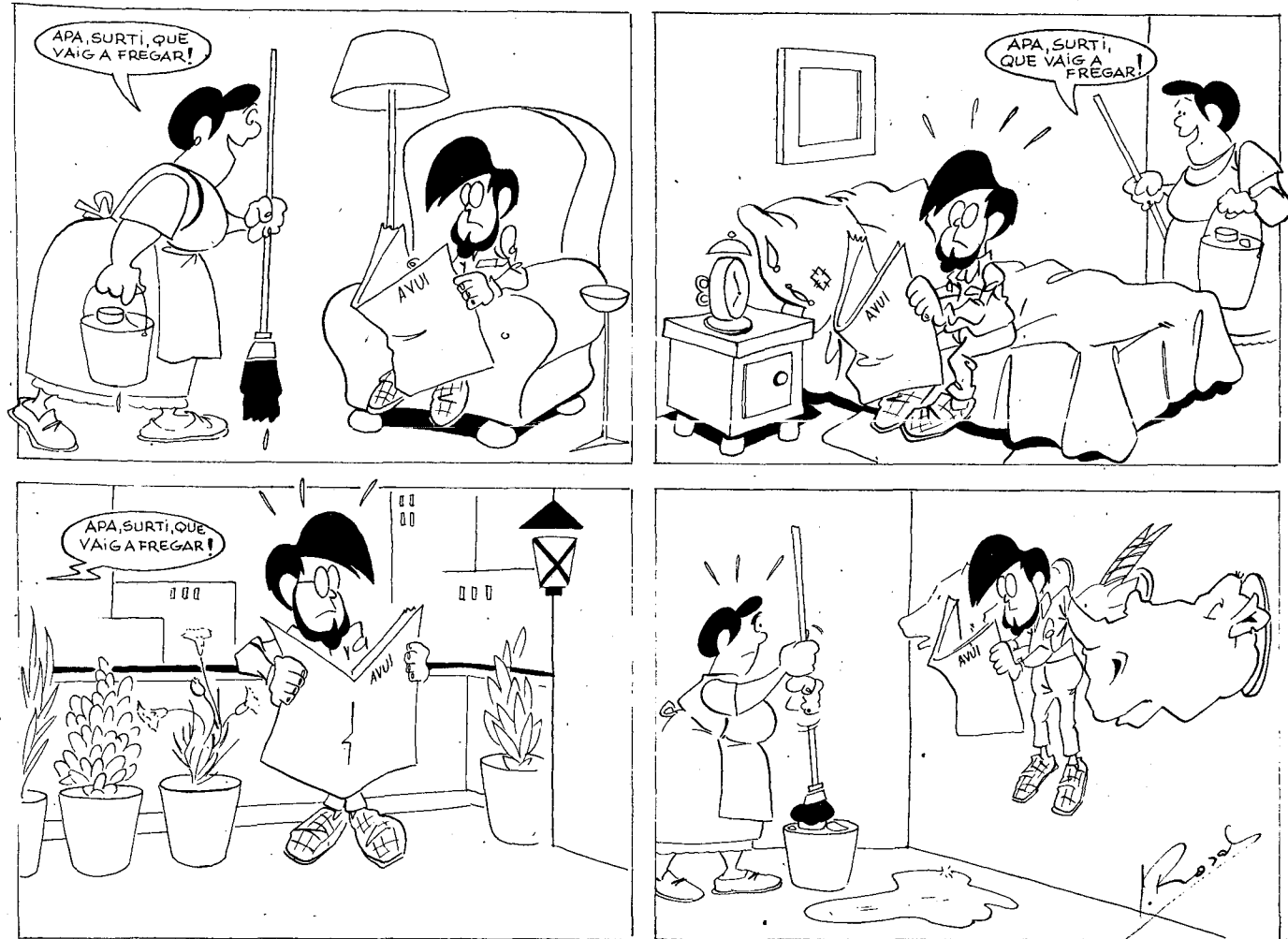
La data de la celebració del "Corre-bou" és diferent cada any. Però sempre dintre de la primera quinzena del mes de setembre. Els afeccionats a les festes populars poden trucar a l'Ajuntament de Cardona, on se'ls facilitarà el dia exacte de la festa.

Carne Anfosso

El drac d'Oix

Introducció a la Gramàtica

TEMA 44 (Estudi dels pronoms personals febles)

En les lliçons 29 i 30 hem vist els pronoms personals i llur classificació en pronoms forts i pronoms febles.

Els pronoms personals febles són: em, et, es, ens, us, el, la, els, les, li, hi, ho, en.

Poden prendre diverses formes i escriure's de diversa manera:

em	es	pot escriure:	me,	'm,	m'.
et	»	»	te,	't,	t'.
es	»	»	se,	's,	s'.
ens	»	»	nos,	'ns.	
us	»	»	vos.		

el	»	»	»	lo,	'l,	l'.
la	»	»	»			l'.
els	»	»	»	los,	'ls.	
li						
les						
hi						
ho						
en	»	»	»	ne,	'n,	n'.

Estudieu els exemples que segueixen i diguen vosaltres mateixos quan els pronoms personals febles s'escriuen d'una manera o d'una altra (fixeu-vos que les formes: me, te, se, etc., van separades del verb per un guionet):

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Els eixerits escriuen...

(No... si ja m'ho diu la mare. Darrera tanta "estimat Eixerit", "hola Eixerit", etc., si no vigilo, agafaré infules de milhomes o de gall dindi... Jo no ho vull pas. Això sí,estic molt content. I val més estar sempre content i passar-ho "diver", que no enfutismat i avorrit com una ostra, no?)

"Estimat Eixerit: Sóc la Betlem Batllori i Picas. Tinc sis anys. La meva casa és a La Jonquera. "L'EIXERIT" m'agrada molt, i cada setmana pregunto al meu avi si ja ha arribat CATALUNYA CRISTIANA perquè em doni "L'EIXERIT". No podria sortir cada dia? La rondalla que m'ha agradat més és la de la Princesa trista. Adéu."

Renoi, quina Betlem més eixerida i espavilada! Mira no coneixia cap nena que digués aquest nom tan bonic. Ja ens agradaria ja, que "L'EIXERIT" pogués sortir cada dia, però diu el Sr. Director que no tenim prou cèntims.

"Hola Eixerit: Sóc la Teresa Pla, de Sabadell. Cada setmana llegeixo "L'EIXERIT". M'agradaria que tingués moltes pàgines. Sempre el llegeixo dues vegades i així em dura més. Després el guardo. Els tinc tots. La teva amiga, Teresa."

-Sr. Director, jo... voldria dir-li...

-Mira, Eixerit, tu i la teva colla d'amiguets, heu de comprendre que fem tot el que podem...

-Sí senyor, sí senyor...

Ah, una bona notícia! Diu el Sr. Director de "L'EIXERIT" que publicaran totes les fotografies d'eixerides i d'eixerits que m'envieu. Visca!, així ens veurem les cares. Ben vostre

en pepet elefantet

Les històries de l'avi Pep

Històries del nostre país

La flor de la boirina

Era una diada molt xafogosa de l'estiu. Feia dies i dies que no havia caigut una gota d'aigua. La terra era resseca; l'arbreda, marcida; i totes les flors, mortes de set.

Tot d'una, a mig matí, tafanera, per damunt de la carena lluminosa de la muntanya —un magnífic mirador— tragué el nas una petita boirina blanca, que semblava un floc de cotó fluix. Enjogassada, havia sortit a donar un tomb pels camins sense camí del cel blau. Volia, curiosa com era, donar una llambragada per veure allò que passava a la molt llunyana terra baixa. Mentre el vent la gronxava amb suau bressoleig, corria lleugera d'ací d'allà. Era ben bé la reina del cel. No n'hi havia cap més que li fes competència.

En veure-la, tota la flora, mig morta, va revenir-se i s'omplí d'esperança. Les flors aixecaren les seves poncelles neulides, que no havien pogut descloure's; i totes les altres plantes, els

seus branquillons esmorçats com una gentada fervorosa i devota que enlairés els seus braços en actitud de pregària. I arreu s'aixecà un murmurí suplicant.

—Boirina blanca, boirina blanca! Ens morim de set!— deien l'argelaga punyent i la gatosa de flors grogues.

—Boirina blanca! tingues pietat de nosaltres!— suplicaven el romaní escardalenc i la farigola olorosa.

—Bona boirina!, dóna'ns unes gotes d'aigua— repetien l'espígol secardi i el clavell rosat de pastor.

—No ens abandonis!— demanaven el lligabosc i l'heura enfiladissa.

I aquest clam angoixós, com un ressò, era corejat pel boix i el grèvol, l'estepa i la corretjola, l'herbei de la prada i la molsa de l'obaga, la pineda i l'alzinar, la pollancreda del rieral i els fruiters de les hortes treballades.

Aquesta súplica floral era cada vegada més emocionant, més anguniosa. Tant, que va trencar el cor de la

boirina. Bona com era, no podia desentendre's de tanta malaurança. Ben decidida, deixà els alts cims muntanyencs i es posà sobre la terra baixa. De mica en mica anà creixent, creixent; eixamplant-se, fent-se cada cop més gran. S'inflava com una bombolla gegantina. Fins que, posant-se davant del sol com una densa cortina protectora, apaivagà el bes de foc dels seus raigs ardents.

La boirina, però, no estava contenta. Veia que no havia ajudat prou. I tot pensant, pensant, quina altra cosa de més podria fer, dels seus ulls compassius sortí un doll de llàgrimes que —pluja fina i suau— refrescà les plantes, assaonà i amorosí tota la terra i féu córrer els rierols d'argent.

La vida retornà a la terra baixa. L'amor de la boirina blanca havia fet el miracle.

Jaume Vilageliu

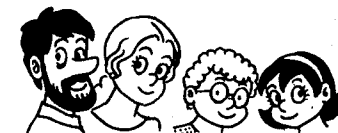
Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

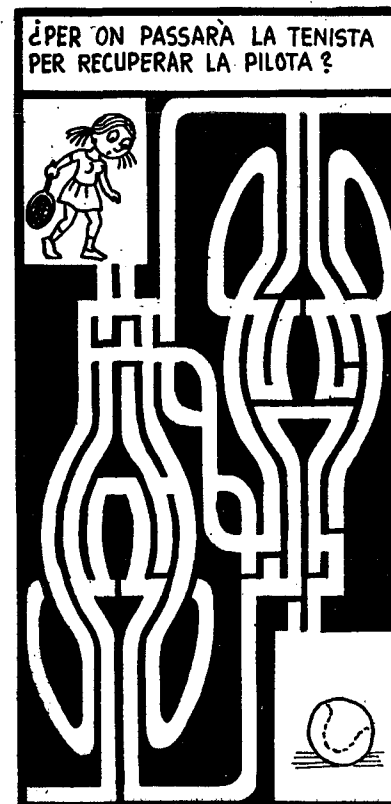
Alliments frescos i naturals

LA FAMÍLIA MOIXÓ

Entreteniments

ENTRE AQUESTS DOS DIBUIXOS HI HA DEU DIFERÈNCIES. LES VEIEU?

es podria evitar el 50 de deficiència mental

usvàlid, la Santa Seu ha a la noble tasca de cuidar el món. pot llegir en l'esmentat inisvàlid és un subjecte ats, innats i inviolables". que "al minusvàlid se li la societat en totes les dedicació, el temps i els svàlides, incloses les que s mentals, és el preu que ser realment humana".

de millor dit, suficient, establir un control efectiu en el seguiment de l'embaràs que permetria la detectació de factors d'alt risc per a reduir l'índex de subnormalitat. L'esmentat doctor Zumarriego aconsella que la primera visita al metge es faci al més aviat possible, sempre dintre el primer trimestre de l'embaràs. La situació a Espanya ha millorat, certament, però encara està lluny d'ésser bona.

Amb una vigilància sobre l'embaràs es pot evitar el naixement de fills subnormals o deficients mentals. Val la pena, doncs, de ser conscients en aquest aspecte. Però resta una pregunta a fer: està preparada, en el nostre país, la Seguretat Social per a les set o vuit visites al metge que les embarassades haurien de fer?

Una condició de la persona humana

Hem de veure clar que ser minusvàlid és una de les condicions —podríem dir normals— de la persona humana i que nosaltres mateixos si no en som en podríem ser en qualsevol moment. Que el minusvàlid és una persona com les altres, amb els seus drets i els seus deures i que se l'ha de tractar amb naturalitat i se l'ha d'ajudar a integrar-se a la societat, de la qual forma part.

No podem oblidar que el primer dret del deficient mental és que mai no arribi a ser-ho; per això és cabdal la prevenció.

Josep Maria Pàmies

ELS DRETS DEL MINUSVÀLID PSÍQUIC

1. El subnormal ha de gaudir, al màxim possible, dels mateixos drets que els altres éssers humans.
2. El subnormal té dret a la cura mèdica i als tractaments físics apropiats, com també a la instrucció, a la formació, a la readaptació i als consells que l'ajudaran a desenvolupar al màxim les seves capacitats i les seves aptituds.
3. El subnormal té dret a la seguretat econòmica i a un nivell de vida decent. Té el dret, en tota la mesura de les seves possibilitats, de realitzar un treball productiu o d'exercir qualsevol altra activitat útil.
4. Sempre que sigui possible, el subnormal ha de viure en el si de la seva família o d'una llar que la substitueixi i participar a diverses formes de la vida comunitària. Ha d'ésser assistit en la llar on viu. Si és necessari col·locar-lo a un establiment especialitzat, el medi i les condicions de vida hauran de ser tan propers a la vida normal com sigui possible.
5. El subnormal s'ha de poder beneficiar d'una tutela qualificada quan això sigui indispensable per la protecció de la seva persona i dels seus béns.
6. El subnormal ha de ser protegit contra tota explotació, tota mena d'abús o de tractament degradant. Si és objecte de diligències judicials, ha de beneficiar-se d'un procediment regular que tingui en compte, plenament, el seu grau de responsabilitat en relació amb les seves facultats mentals.
7. Si, per raó de la gravetat de la seva incapacitat, alguns subnormals no són capaços d'exercir efectivament el conjunt dels seus drets, o si és necessària una limitació d'aquests drets, o també la seva supressió, el mètode que s'utilitzi per aquesta limitació o aquesta supressió ha de preservar legalment el subnormal contra qualsevol forma d'abús. Aquest procediment s'haurà de basar sobre una evaluació, per part d'experts qualificats, de les seves capacitats socials. Aquesta limitació o supressió de drets se sotmetrà a revisions periòdiques i serà reservat un dret d'apel·lació a instàncies superiors.

Mn. Tàpies dóna el seu arxiu musical al bisbe d'Urgell

Durant una època el bisbat d'Urgell forní d'eximis músics a dotze catedrals d'Espanya. Era el fruit de la promoció musical desvetllada pel bisbe Benloch (1907-1919) en el seminari diocesà. El mestre era Mn. Enric Marfany, de Sant Julià de Lòria, mort el 1942, el qual amb tres professors més —els Rvds. Au-sàs, Gildo i Borró— compartia durant una hora diària l'ensenyament musical dels aspirants al sacerdot. Un bon alumne de Mn. Marfany fou Mn. Tàpies, el qual el dia 13 d'agost féu donació de la seva obra musical al bisbat d'Urgell en presència del Sr. bisbe, dels vicaris generals i d'altres clergues.

Mn. Francesc Tàpies i Torres nasqué a Oliana el juliol de 1899, ingressà al seminari diocesà el 1911, i el 1920, per oposició, era nomenat mestre de capella de la catedral de Lugo, càrrec que ocupà fins el 1928. El 1922 havia

estat consagrat prevere. El 1928 prenia possessió del benefici de mestre de capella de la seu primada de Tarragona, ministeri que no abandonaria fins el dia de la seva jubilació el 1970. L'any 1941 el cardenal Vidal i Barraquer li atorgaria la dignitat de canonge. La seva obra de composició musical comprèn: quatre oratoris ("Pablo, heraldo de Cristo", "Raimon Llull, romeu de Montserrat", "Pontifical de flames" i "Reus a la seva Verge de Misericòrdia"), diversos motets de setmana santa, el Miserere, exercicis d'harmonia i fuga, motets eucarístics, trisagis, rosaris, càntics marians, misses, salms, himnes, antifones, i altres diverses composicions populars.

— Per què, li preguntem, ha donat el seu arxiu a la diòcesi d'Urgell? La resposta és contundent:

— Perquè el bisbe és el meu

deixeble i bon amic Joan Martí i Alanis.

Fa esment també dels seus records de la seva diòcesi d'origen: el seminari, els professors —particularment Mn. Marfany— els condeixebles, la parròquia d'Oliana... Aquestes i altres evocacions donaren a l'acte de lliurament de l'obra de Mn. Tàpies, un escalf i una afectivitat entranyables. El Sr. bisbe i el mateix autor anaven repassant l'obra musical fins al punt d'encetar algunes melodies assajades conjuntament fa més de 30 anys al seminari i a la catedral tarragonina.

Mn. Tàpies és un home d'aspecte auster, de bressol pirinenc. Educat en la muntanya i després en les costes mediterrànies de Roma, honorà l'Església d'Urgell primerament a la serra de Lugo i després a la ciutat on Catalunya té el balcó a la mar.

Antoni Mirabet

Evangelitzar pel cant

El dia 14 d'agost, en el marc de l'organització del "Festival Brudieu", tingué lloc, en els claustres romànics de la catedral de la Seu d'Urgell, un original concert a càrrec de la coral "Gli Alunni del Cielo". Aquesta coral italiana, exactament de Torí, és un assaig ben reeixit de difondre l'evangeli de Jesús mitjançant el cant. Cent-deu veus joves interpreten composicions del "Messies" de Händel, espirituals negres i peces de "Jesus Christ Superstar". Més que la fidelitat i l'exactitud d'uns professionals, hom admira l'entusiasme i l'afectivitat que els joves posen en les seves interpretacions. Per això el mateix papa Joan Pau II, després d'escoltar-los en una audiència, saludava particularment als "ragazzi... diffondendo per l'Italia, col canto, il messaggio evangelico". És una nova experiència juvenil d'evangelització i també de promoció humana, i no solament per als cantaires, sino fins i tot per al tercer món al que lliuren tots els donatius que recullen de les aportacions voluntàries després dels concerts.

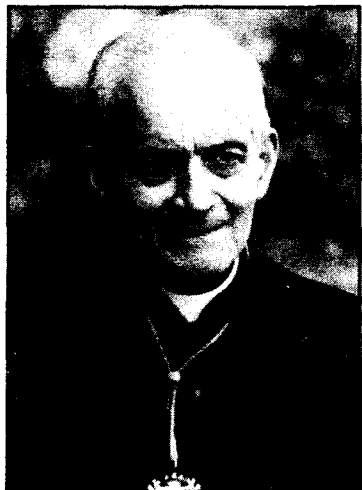
La coral actuà també a Andorra el dia 15 d'agost en presència de les autoritats i d'un nombrós públic.

Antoni Mirabet

Homenatge al Dr. Gregori Creus, delegat Episcopal a Andorra

Mn. Gregori Creus Setó és una institució a la diòcesi d'Urgell, no solament pels importants càrrecs que ha tingut, sinó sobretot per l'admiració i afecte de què ha estat sempre objecte, i tant per part dels preveres antics com dels més joves.

Un dels millors serveis que ha ofert a la diòcesi ha estat el de Delegat Permanent de la Mitra durant dotze anys. Andorra, autoritats i poble, sempre han trobat en el Dr. Creus l'home assenyat, de bon criteri, que quan no ha pogut donar una solució prou satisfactòria, ha escoltat i afèu delicadament a tothom i s'ha guanyat en tota ocasió l'afecte d'Andorra. Per això el dia 14 d'agost les M. Iltres. Autoritats d'Andorra li oferiren un íntim i afectuós homenatge, obsequiant-lo amb un dinar i una majòlica de ceràmica, obra de

l'artista Sr. Sergi Mas, que és una reproducció de la pintura mural romànica de sant Martí, bisbe de l'església de la Cortina-da.

Mn. Nemesi Marquès ha estat

recentment nomenat delegat permanent de la Mitra, per jubilació de Mn. Creus. Aquest va nèixer a Cistero —a pagès—, el 21 de desembre de 1905. Va fer estudis eclesiàstics al seminari de la Seu d'Urgell, i ordenat sacerdot l'any 1929. Seguidament es trasllada a Roma, on obté el grau de doctor en teologia. A la tornada, és nomenat successivament coadjutor de Llivia, la Pobla de Segur, Tremp i Balaguer. Més tard, regeix els arxiprestats d'Agramunt i de Ponts. Posteriorment es elegit vice-rector del seminari de La Seu, essent al mateix temps professor d'humanitats i de teologia moral, durant set anys.

Canonge i rector de la Seu d'Urgell, l'any 1957. És nomenat delegat diocesà d'Acció Catòlica i de l'associació de Caritas, essent d'aquesta darrera promotor i fundador. El 2 de maig de 1969 és nomenat provicari general i delegat permanent de la Mitra, i és confirmat en dits càrrecs pel nou Co-Príncep, Excm. Sr. Joan MARTÍ i ALANIS, el 30 de gener de 1971. El 12 de maig de 1972 és nomenat vicari general i el 24 de desembre del mateix any, degà president del Capítol de la catedral d'Urgell. El 30 de juny de 1977 és confirmat en els seus càrrecs de vicari general i de delegat permanent de la Mitra, per l'Excm. Sr. Co-Príncep. El dia 3 d'agost de 1981 acaba el seu mandat de vicari general i el 17 d'agost el de delegat permanent de la Mitra, i és nomenat delegat honorari pels afers del Principat d'Andorra, per decret de data 9 de juliol de 1981.

Com a vicari general ha estat membre nat de tres consells: Presbiteri, Pastoral i Economia. Va ésser elegit membre de la comissió executiva d'economia (Consell diocesà d'administració) i, posteriorment, vice-president de la comissió del Patrimoni Artístic i Documental. L'any de la seva creació, és a dir des del 1975.

Santuari de Núria

El bisbe d'Urgell ha nomenat capellà del santuari de la Mare de Déu de Núria a Mn. Josep M.ª Ricart Tàsies, fins ara rector de Camarasa. Residirà a Ribes de Freser i tindrà cura dels serveis pastorals del santuari marià. Mn. Josep M.^a

Ricart és un prevere jove, nascut el 1940, estudià al seminari diocesà i té excel·lents qualitats i preparació per la música. Cal esperar, doncs, que donarà solemnitat i prestigi a les celebracions litúrgiques en el santuari.

Institut Cultural Femení

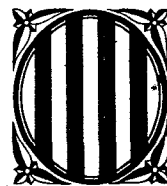
Classes diürnes i nocturnes

Centre de formació professional de primer grau
Jardí d'Infància
Tècnic Auxiliar Sanitari
Títol oficial del M.E.C.

Curssets: Puericultura - Graduat Escolar - Auxiliar Clínica

Informació i matrícula, carrer Muntaner, 31, pral. 2.
Tel. 254 74 71

GENERALITAT DE CATALUNYA

Direcció General de l'Esport.
Institut Nacional d'Educació Física
San Mateo s/n.
Esplugues del Llobregat (Barcelona)

CONVOCATÒRIA
D'INGRÉS A L'INSTITUT NACIONAL D'EDUCACIÓ FÍSICA DE BARCELONA
CURS 1981-1982

DATES DE INSCRIPCIÓ:
L'inscripció a les proves es realitzarà des del dia 19 d'agost, fins al 4 de setembre.
PROVES D'EVALUACIÓ:
Les proves seran de dos tipus: Generals i Específiques.

Quant a les generals serà suficient la presentació del document que certifiqui la puntuació de la prova de Selectivitat Universitària en les convocatòries de Juny o Setembre.

Els interessats que no hagin realitzat l'exàmen de Selectivitat tindran opció a un exàmen equivalent, organitzat pel propi INEF.

Quant a les proves específiques es realitzaran a partir del 14 de Setembre. Per a més informació dirigir-se al INEF (San Mateo, s/n. - Esplugues del Llobregat - Barcelona).

Vallejo-Nágera: Els psiquiatres no podem substituir els confessors

El psiquiatra i escriptor Juan Antonio Vallejo Nágera ha declarat a Màlaga, al diari "ABC" "Fa uns vint anys, la gent anava amb vergonya al psiquiatra. Avui, fins en fa gala...". Igualment, ha dit, que els psiquiatres no poden substituir els confessors ja que "entre altres coses —na dit— nosaltres no podem donar l'absolució".

Altrament, segons l'esmentat diari, Vallejo-Nágera, està preparant un llibre sobre el tema del divorci.

El llibre podria ser publicat amb el títol de "El trauma del divorci, la seva prevenció i alleujament".

Deixen el seu apostolat per anar cap a Amèrica

Pamplona.— Les religioses canosianes que regentaven el Centre de Sords-Muts de la Chantrea-Pamplona marxen a l'Amèrica Llatina. La titularitat del Centre anirà a càrrec del Ministeri d'Educació, i el Col·legi atès per la Diputació Foral. Les religioses arribaren a Pamplona l'any 1955 i ara marxen perquè no hi ha prou germanes a Amèrica.

Abans de deixar Pamplona, aquestes religioses han fet donació a l'arquebisbat de 2.500 m² per bastir la parròquia de Sant Cristòfor, que fins ara feia servir els locals del col·legi.

Reorganització dels programes religiosos a TV

"El temps de programació dedicat a cada confessió religiosa ha d'ésser proporcional al nombre de fidels" diuen els "Principis bàsics de programació a RTVE" sobre els espais religiosos. Aquests principis al·ludeixen als formulats en la Constitució referents a la llibertat religiosa i el culte, que no poden oblidar el caràcter majoritari de l'Església Catòlica. El document sobre programació valora, endemés, com escàs el temps que dedica la ràdio i televisió estatals als programes religiosos, comparant-los internacionalment. "Es procurarà diu —acompassar la presència religiosa en la programació de RTVE a la pràctica habitual en altres països democràtics.

Celebra les nocces d'or sacerdotals

Dom Helder Câmara felicitat pel Papa

Dom Helder Camara, el conegut arquebisbe de Olinda i Recife al nord-est del Brasil, va celebrar el dia de l'Assumpta, els seus cinquanta anys de prevere juntament amb altres vuit capellans ordenats amb ell.

Amb ocasió d'aquest jubileu sacerdotal, el Papa Joan Pau II ha adreçat a Dom Helder Camara, una carta manuscrita de felicitació i bons desigs, en la qual subratlla la pietat de l'arquebisbe brasiler, al mateix temps que la riquesa del seu engatjament al servei dels germans.

També diu el Papa en la seva carta a monsenyor Camara que Déu i el futur han estat sempre els dos pols de la vida de l'arquebisbe, una vida sempre il·luminada per l'amor.

Finalment el regracia pel seu zel pastoral aportat a l'organització del 36 Congrés Eucarístic internacional de Rio de Janeiro, del que fou secretari general. El Papa s'acomiada desitjant que continui refermant la fe dels fidels i el seu compromís al servei d'anunciar l'Evangeli.

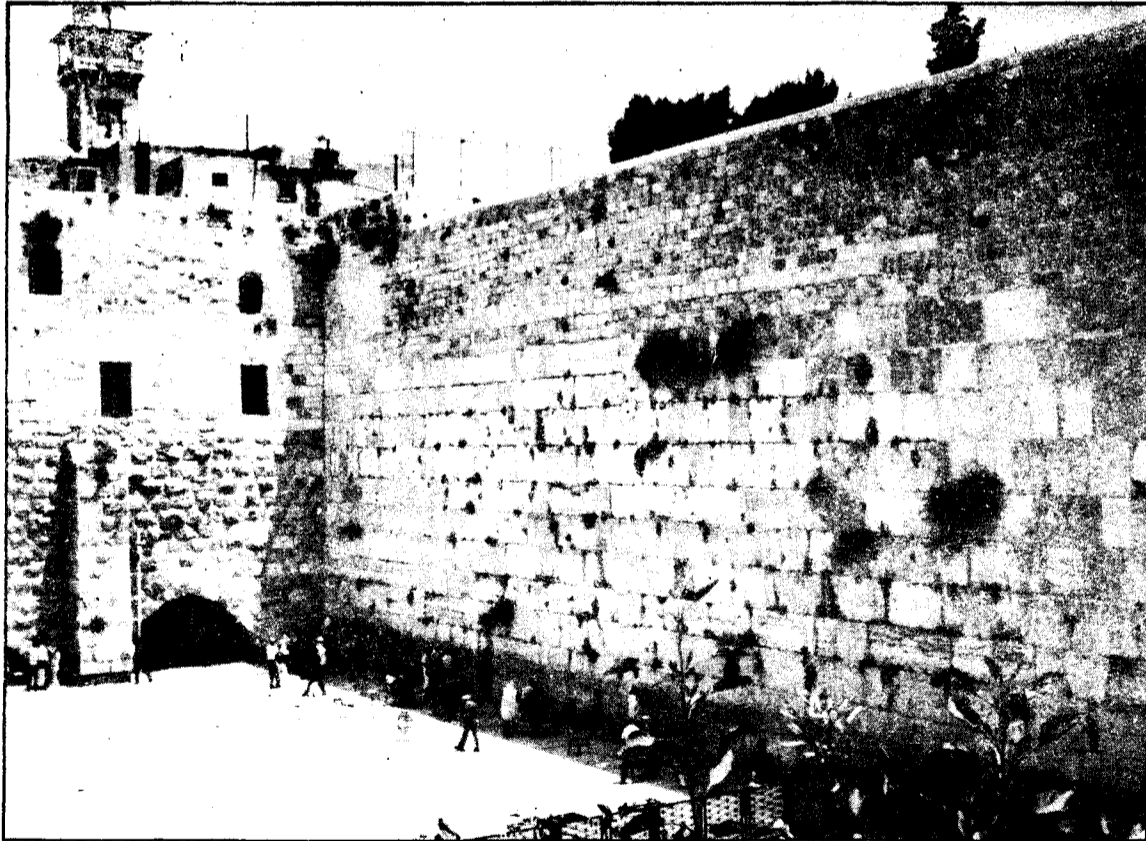
Trobada de bisbes i sindicalistes a Venèçuela

Caracas.— Els bisbes i els dirigents sindicals llatino-americans, han tingut una sèrie de trobades a Venèçuela sobre els problemes del treball en aquesta part del món.

La Conferència llatino-ameri-

cana de Treballadors (CLAT) d'orientació democristiana, assenyala que hi han pres part vint bisbes i cinquanta sindicalistes i que la reunió ha durat des del deu al quinze d'agost, en la Universitat dels Treballadors de

l'Amèrica Llatina (UTAL), a San Antonio de los Altos. Segons la CLAT, els bisbes i els sindicalistes desitgen intensificar el diàleg permanent entre l'Església i els treballadors.

Jerusalem

Els grans rabins prohibeixen les excavacions arqueològiques

D'ençà de l'ocupació total de la vella Jerusalem per Israel s'han portat a terme nombroses excavacions arqueològiques arreu d'aquest lloc tan ple d'història. Tot això no s'ha fet sense dificultats i polèmiques. A voltes unes troballes se superposen a unes altres, i cal no oblidar que la ciutat de David és un santuari per a jueus, cristians i musulmans. D'ençà del 1967, els grans

rabins havien imposat que cada volta que es trobéssin ossos els avisessin perquè hom determinés si eren de jueus o no jueus. Un cop aclarit podien continuar. Però darrerament els dos grans rabins d'Israel ha publicat un edicte religiós impeditent categòricament tota excavació sota les muralles del temple de Salomó a Jerusalem: "Aquest lloc ha estat considerat com a sacrosant du-

rant segles, abans i després de l'edat mitjana" han explicat.

Els millors científics israelians han protestat violentament contra aquesta decisió. Així, segons el professor Yigal Shilo, "la batalla ha començat entre el poble d'Israel i els partidaris de l'obscurantisme religiós més retrògrad".

Diàleg entre cristians i jueus

El "Comité per l'Església i el poble jueu", organisme del Consell Eumènic de les Esglésies, han publicat a Ginebra les línies directrius del diàleg entre els cristians i els jueus.

El Comité ha advertit contra "el proselitisme coercitiu", és a dir, contra tot allò que viola el dret que té la persona d'estar lliure de tota coacció externa en matèria religiosa". Convida els cristians a "enfrontar-se honestament amb la tràgica història de l'antisemitisme, combatent-ho amb tots els mitjans al seu abast".

En el capítol dedicat a la terra s'afirma "el dret que Israel té a una existència pacífica, com a base primordial de qualsevol diàleg. El document convida també els cristians a "igualment reconèixer el dret que tenen els palestins d'accedir a la seva autodeterminació i de poder expressar llur pròpia identitat nacional".

Per últim, el document acaba a "dedicar atenció a la manera com els jueus entenen llur història i les seves tradicions segons els seus propis termes".

AVUI 2000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24
EL MÓN VIST DES D'UNA PERSPECTIVA
CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i Cognoms.....
Carrer..... N.º..... Pis.....
Telf..... Població.....

Els prego que em subscriuin al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

Barcelona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona:

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
Barcelona-7

A quin punt ha arribat la revisió del Codi de Dret Canònic?

Cap societat no pot existir sense llei

“L'Esperit Sant hagué d'afanyarse força per a treure del manyoc dels pensaments humans, la llum que anava a il·luminar les ments i els cors.” Així va comentar el cardenal Pericles Felici, president de la Comissió Pontificia per a la revisió del Dret Canònic, referint-se a tots els estudis de revisió i esmenes que presentaren els perits per a la publicació del nou Codi.

Publiquem el següent article del cardenal Felici, que considerem de gran interès pel tema i per la firma.

És una pregunta que molts es plantegen. L'any passat, quan hom va enviar als cardenals de la Comissió —als quals s'han afegit altres prelatos— el volum amb l'esquema del Codi de Dret Canònic, fruit de “molt estudi i gran amor” en veure l'esplèndid volum (era *reservatum*, però és sabut que les coses reservades o secretes, són les més desitjades!), molts varen creure que es tractava del Codi publicat, i no pas pocs n'han fet norma de vida tant per l'estudi com per a l'actuació.

I no obstant, les explicacions del president de la Pontificia Comissió en diferents ocasions i, sobretot, al Sínode dels Bisbes, publicades després a la revista *Comunicationes*, haurien d'haver conduït a d'altres pensaments.

Una etapa important, però no definitiva

L'esmentat volum representava una etapa important vers la nova codificació, però no és la definitiva. Encara s'hauran de resoldre i ajustar algunes qüestions a la **plenària dels setanta cinc** (per a entendre'ns), que començarà el dia 20 del vinent octubre. El qui després donarà valor de llei a l'esquema serà el Papa, legislador suprem de l'Església. Després seguirà un congruent temps de *vacatio legis*, que fou d'un any pel codi de Pius X-Benet XV. Per tant, fins que el nou codi arribi a ésser llei, caldrà temps, esperem que no massa. Mentrestant cal que els ànims es preparin per a acollir la nova llei i observar-la. Ja que, de fet, cap societat no pot existir sense llei ni sense una autoritat que la faci respectar.

Al mateix temps, la Secretaria de la Comissió està preparant la **Positio** que conté les observa-

cions fetes pels pares a l'**Schema Codicis Juris Canonici** i la resposta a cada observació donada per la Secretaria i per diferents grups de consultors perits en cada una de les matèries, cridats per a fer-ne un examen exhaustiu.

Un volum “reservat” de gran interès

Com és costum, aquest volum serà també *reservat*, però ple de gran interès.

En les observacions preval, generalment, un judici llargament positiu, i en algunes molt elogiós. Moltes observacions ha contribuït realment a una millora veritable del text; ha resultat que algunes estan clarament en contrast amb altres; per això no ha estat pas fàcil la selecció, sobretot on hi havia contrast amb les normes conciliaris i amb els documents aplicatius del Papa i de la Santa Seu.

Potser algunes dissenteixen de les conclusions a les quals s'ha arribat. Això és normal. És que Horaci no diu: *quot capitum vivunt, totidem studiorum millia?* Però jo, anant seguint el treball de revisió, he pogut admirar en ell una penetració, visió, paciència i esperit de servei gens comuns. És que no va succeir això mateix en el Concili?

Allò que finalment **placuit patribus** fou precedit per llargs estudis col·legials i de milers i milers d'esmenes i modi.

Deixeu-nos treballar amb sol·licitud i profunditat

Ordenant novament ara l'Arxiu del Vaticà II i revisant a distància tot el material, penso sense cap dubte en la capacitat de les Comissions i de la Secretaria general, però més encara en

l'obra de l'Esperit Sant que hagué d'afanyar-se força per a treure del manyoc dels pensaments humans, la llum que anava a il·luminar les ments i els cors.

Per això, voldria pregar a tots els qui fan seriosos estudis sobre el Concili, que no s'arrisquin per viaranyos mancats del suport de les fonts, a fi de no atribuir mèrits o defectes a qui no li corresponen i, sobretot, a fi de presentar la doctrina genuïna del Concili, per a la interpretació de la qual tenen gran valor els estudis i deliberacions preparatoris.

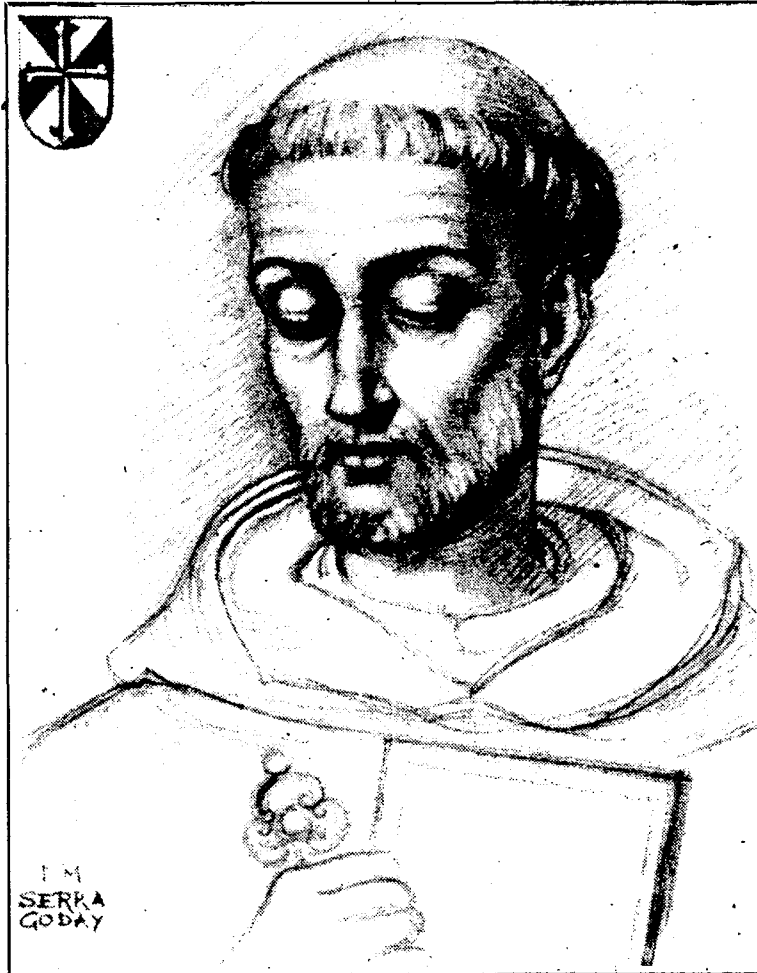
Un treball semblant s'haurà de fer el dia de demà sobre el codi.

I deixeu-nos treballar sol·licitament i, sobretot, amb profunditat, tal com ho hem anat fent durant divuit anys. D'aquesta manera serà possible, en aquesta etapa final, de treure les oportunes conclusions d'aquesta vastíssima consulta, sense precedents en l'activitat legislativa de l'Església.

Durant el Concili un pare va preguntar-me, no sé perquè, si jo havia fundat una congregació religiosa. Vareig somriure i vaig respondre: “Mai no m'ha vingut la idea de **fondare** res, en tinc prou amb **sfondare**”. Evidentment estava referint-me al Concili, que en aquell moment es debatia amb moltes dificultats. Avui voldria repetir-ho aplicant aquestes paraules al Codi.

Cardenal Pericle Felici

President de la Pontificia Comissió per a la Revisió del Codi de Dret Canònic

Sant Ramon de Penyafort, un gran canonista

Sant Ramon de Penyafort, frare dominic, és autor de les famoses “*Decretals*” del papa Gregori IX, que foren promulgades l'any 1234, l'obra que li donà més fama i que estigué en ús a l'Església Catòlica fins al codi de dret canònic de Pius X.

Seminari sobre “cristianisme i home nou”

La fe té força per a orientar l'home d'avui

SANTANDER.— El professor de **Cristologia** de les **Universitats de Salamanca** (Pontificia) i director de la **càtedra de Teologia, Domingo de Soto** (Civil), **D. Olegario González de Cardenal** va explicar la lliçó de clausura del seminari “**Cristianisme i home nou**”, pertanyent al cicle que cada any organitza, en el santuari de la **Ben Apareguda, Patrona de la Muntanya, la Facultat de Teologia de la Universitat de Salamanca**.

Les sessions —va explicar D. Olegario González—, tenien el fonamental objectiu de revelar com la fe té fortalesa i capacitat suficients per a orientar l'home contemporani i

com l'actitud cristiana és un fort valor en el món d'incomprensió i desencís que ens ha tocat de viure.

En la lliçó final del cicle va explicar en quina mesura l'home, des de la confessió cristiana, va adquirint prou capacitat per donar resposta a uns valors i a unes necessitats concretes, descobrint la necessitat d'una vida en ordre, amb justícia, pau i fidelitat. El professor González de Cardenal acabava d'arribar de Toulouse, on prengué part de manera sobresortint en el simposi internacional convocat amb el tema “**Responsabilitat, participació i eucaristia**”, organitzat per recomanació del papa Joan Pau II, que encarregà a destacades

personalitats del món cristià que “**repassessin les conseqüències ètiques i morals que es deriven de l'eucaristia**”.

Encara que el castellà havia estat declarada llengua oficial del Congrés Eucarístic de Lourdes, la representació espanyola a Toulouse fou, segons el parer de D. Olegario González (que tingué al seu càrrec la ponència teològica, que, amb la filosòfica i l'antropològica, constituïa el nucli central de la important reunió), més escassa del que era de desitjar. Sembla que mentre hi eren presents personalitats dels cinc continents, van deixar-se sentir absències de representants espanyols dels organismes relacionats amb l'Església.

Club TALITA

(que dirigeix la Fraternitat Apostòlica Teresiana).

Psico-pedagògic per a deficients mentals a partir de 70 graus, cultura general, psico-motrocitat, tall i confecció, expressió corporal, ceràmica, dinàmica de grup, etc. Formació humana.

Informació i matrícula, carrer Muntaner, 31, pral. 2.^a
Tel. 254 74 71

El nou Codi de Dret Canònic entrarà en vigor l'any 1983

Roma.— El nou Codi de Dret Canònic entrarà en vigor l'any 1983, segons el cardenal Felici, president de la Comissió pontificia de revisió de l'esmentat Codi.

El vinent mes d'octubre el nou Codi passarà l'última revisió, que farà la Comissió, recentment ampliada amb altres trenta sis membres, nomenats per Joan Pau II, la majoria dels quals procedeix del Tercer Món.

Ja fa divuit anys que la Comissió per a la revisió del Codi de Dret Canònic va iniciar els seus

treballs, tenint en compte les noves orientacions i directrius del Concili Vaticà II i els nombrosos canvis haguts des del 1917, any en el qual va publicar-se l'actual Codi.

Fa uns mesos, tant els bisbes com els especialistes de tot el món han rebut “**estrictament confidencial**”, la darrera versió revisada del nou Codi de Dret Canònic, i les seves aportacions que es facin seran vistes i incorporades, si són admeses, a la nova revisió que la Comissió farà a l'octubre.

Calendari

Diumenge, 6 de setembre: XXIII del temps ordinari. Sant Zacaries, profeta; sant Petroni, bisbe; i sant Eleuteri, abat.

Festa major a Castellldans i Monagal.

Fira a Centelles i Sant Sadurní d'Anoia.

Dilluns, 7 de setembre: Santa Regina, verge; santa Judit, matrona bíblica; i san Evorci, bisbe.

Festa major a Claravalls, Sant Sadurní d'Anoia, Selva de Mar, Vidreres i Viladecans.

Dimarts, 8 de setembre: La Nativitat de la Mare de Déu. Mare de Déu de Núria. Sant Adrià, màrtir.

Festa major a trenta-nou pobles de Catalunya.

Fires a Balaguer, Calaf, Caldes d'Estrac, Sant Cugat del Vallès i Sort.

Dimecres, 9 de setembre: La Mare de Déu del Claustre. Sant Pere Claver, jesuïta.

Festa major a Forés, Solivella i Verdú.

Fira a Encamp.

Dijous, 10 de setembre: Sant Nicolau de Tolentí, confessor; beat Domènec de Castellet i beat Lluís Eixarc, dominic, màrtir; i beat Jacint Orfanell, màrtir.

Festa major a Belcaire d'Urgell.

Fires a Marata, Parets i Ribarroja.

Divendres, 11 de setembre: Sant Protus i sant Jacint, germans màrtirs; santa Teodora Alexandrina; i beat Bonaventura Gran, franciscà.

Fira a Isona.

Dissabte, 12 de setembre: El Dolç Nom de Maria. Mare de Déu de Lluc. Sant Guiu, pelegrí, i beat Miró.

La Bíblia a l'abast

El sentinella

(Ez 33, 7-9)

El capítol 33 del llibre d'Ezequiel inicia un nou tombant en els oracles del profeta. Fins aquí els oracles han estat de condemna. A partir d'ara, Ezequiel ens dirà paraules de restauració. Si tot ha estat destruït, no per això el poble ha d'abandonar l'esperança en Jahveh salvador. Déu manté ferm els seus compromisos i es prou poderós com per a fer ressuscitar d'entre els morts el poble d'Israel (vegeu el capítol 37). Cal mantenir, doncs, ben alta la moral del poble i esperant en la bondat i en la fidelitat de Jahveh. Cal que tothom estigui al seu lloc i comenci el procés de conversió.

Sentinella és l'home que sap estar al seu lloc

El capítol s'obre amb l'exposició de la paràbola del sentinella. Farem bé de llegir-la (versets 1-6). Als destinataris immediats de les paraules d'Ezequiel els era ben coneguda la imatge del sentinella. Per tal d'evitar els atacs per sorpresa, es col·locaven guaites al cim de les muntanyes i turons que envoltaven les ciutats. La seva missió era doble. Estar atents a qualsevol moviment que observessin tot a l'entorn i, quan es tractés de moviments sospitosos, donar el crit d'alerta. Així tothom podia viure confiat de no ser víctima d'una sorpresa desagradable.

Tot, és clar, depenia de l'honradesa del guaita i de la seva perícia. No es tractava de sembrar l'alarma —i el pànic consegüent— sense més ni més. No s'hi valia a confondre un ramat amb un exèrcit enemic! Tampoc no s'hi valia a dormir o a badar. Però sobretot el sentinella havia de tenir una consciència molt clara i ben desperta que d'ell depenia la vida dels ciutadans que confiaven en ell. Per això la seva missió principal era la d'alertar el poble. Davant el perill no podia restar mut. Per més que tingués els seus dubtes de si el poble alertat faria o no faria cas dels seus crits. Ell tenia la seva responsabilitat, que havia de complir. El poble també tenia una responsabilitat, que li era pròpia com a poble alertat: fer cas de l'avis del vigia i posarse a la defensiva. Si es volia evitar el desastre, calia, doncs, que tothom sapigués estar al seu lloc i complir fidelment amb la seva missió. Uns i altres.

Missió delicada i difícil del profeta

A partir del verset 7 es fa una aplicació de la doctrina de la paràbola del sentinella a la missió rebuda pel profeta. Es un recordatori del que es diu a Ez 3, 16b-21, passats uns dies de la visió vocacional del profeta. La seva missió és la de **vetllar sobre el poble d'Israel** (verset 7a). No es tracta ara de mantenir-lo a cobert dels danys que li pot ocasionar l'enemic que el sotja. Es tracta de defensar-lo de Déu. D'un Déu que certament és salvació i la vol; i que fa tots els possibles perquè arribi a tothom, fins als qui s'han apartat d'ell, abandonat-lo (verset 11). Però que té un altíssim concepte de la dignitat de l'home. Per això no es mostra com si fos un déu-babau i no s'accontenta amb un repintat de la façana exterior: demana la restauració de la casa des dels seus mateixos fonaments. Això és la conversió. Quan hi ha sinceritat, pot haver-hi conversió. Llavors Déu no es deixa guanyar en generositat i col·loca a la seva altura la criatura que realitza la seva personalització d'acord amb el projecte de Déu. Israel ha pecat —l'home ha pecat— i damunt d'ell ha caigut el càstig de Jahveh. La destrucció material de Jerusalem no és res més que un avís del que passarà inexorablement amb els homes si no es converteixen. I Jahveh va a salvar els homes. Per això entre ell i el poble hi posa el sentinella, Ezequiel. Ha d'estar atent a la paraula de Déu, captar-la i interpretar-ne correctament el sentit. Després haurà d'alertar el poble. Missió delicada i difícil, plena de dificultats. Del seu recte compliment depèn la vida del poble. I també la sort mateixa de profeta. Si Ezequiel no la compleix bé, morirà. Però que no es faci il·lusions: ja l'havien advertit que el poble era dur i que podia no fer cas dels seus advertiments (vegeu 2 i 3 ss.). Però cal que ell es mantingui ferm en la seva responsabilitat. Aquesta és la missió que Jahveh li encomana.

A l'evangeli, Jesús estén aquesta responsabilitat a tots els membres de l'Església. Tots han de vetllar pels germans i advertir-lo del perill de situar-se fora de la comunió salvadora. És que a partir de Jesús, tots els cristians participem del seu do profètic. Per això ens cal estar atents a la paraula i a la salvació dels germans.

Josep M. Aragonès

Temps i camins

Les Mares de Déu trobades

L'Església celebra el dia 8 de setembre el naixement de la Mare de Déu. Com que la immensa majoria de les imatges marianes trobades s'ignora el dia en què ho van ser, hom ha escollit la data del 8 de setembre per celebrar la seva festa.

Amb aquest motiu un gran nombre de poblacions de Catalunya viuen la seva festa major per raó de tenir com a patrona alguna Mare de Déu trobada, constituint una festa plena de contingut ben característic en cadascun dels indrets on es commemora.

Com quasi totes les solemnitats principals de la Mare de Déu, la de la Nativitat és d'origen oriental, entrant a l'Occident a finals del segle VII, juntament amb altres festivitats de la Verge Maria.

Una munió d'ermites marianes escampades arreu del nostre país i que durant l'any tenen poques visites, obriran les seves portes i, en el seu interior, tindran lloc actes solemnes de culte a Maria que li reten els pobles de tota la rodalia. Bons costums que mai no haurien de desaparèixer.

R. M.

L'Església celebra

6 de setembre: Diumenge XXIII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 33, 7-9; salm 94; segona, Rm 13, 8-10; tercera, Mt 18, 15-20.

7 de setembre: Dilluns de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, Col 1, 24-2,3; salm 61; segona, Lc 6, 6-11.

8 de setembre: Dimarts. Naixement de la Verge Maria. Lectures: Primera, Mi 5, 2-5a, o bé: Rm 8, 28-30; salm 12; segona, Mt 1, 1-16. 18-23.

9 de setembre: Dimecres de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, Col 3, 1-11; salm 144; segona, Lc 6, 20-26.

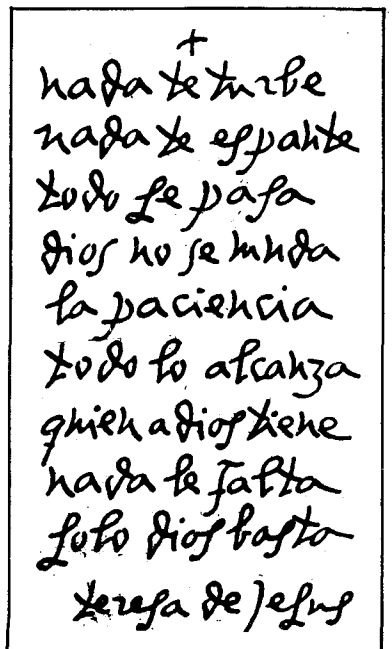
10 de setembre: Dijous de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, Col 3, 12-17; salm 150; segona, Lc 6, 27-38.

11 de setembre: Divendres de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1 Tm 1, 1-2. 12-24; salm 15; segona, Lc 6, 39-42.

12 de setembre: Dissabte de la setmana XXIII durant l'any. Lectures: Primera, 1 Tm 1, 15-17; salm 112; segona, Lc 6, 43-49.

IV CENTENARI de la mort de SANTA TERESA DE JESÚS

Orar és renovar-se

El centenari de santa Teresa, amb la possible visita del Sant Pare —tots preguem perquè aviat recobri la salut i torni al seu ministeri pastoral plenament restablert—, és un esdeveniment eclesial que ens exigeix una profunda renovació interior, en la nostra vida personal i en la nostra comunitat diocesana. Teresa de Jesús, una humil religiosa, una gran personalitat humana, va saber renovar-se ella mateixa, va saber renovar el seu ambient i va saber renovar el seu sentit eclesial i el de tants i tants cristians que vivien en el cansament, el desànim i la rutina. Amb una síntesi admirable, va saber ser una perfecta contemplativa i una dona compromesa, tot afirmant simultàniament que "orar és renovar-se" i que "obres, vol el Senyor".

El seu pla de vida, construït en aquesta doble coordenada, continua tenint vigència per a nosaltres en aquest final del segle XX: orar i comprometre's, fer simultàniament acció i contemplació, és un gran programa de vida per a nosaltres els creients que avui peregrinem en l'Església de Canàries.

Vivim, en aquest quart centenari de la mort de santa Teresa de Jesús, l'experiència que va viure ella mateixa i que ens continua servint de model. Una experiència que es renova constantment; que dona una resposta coherent als interrogants que ens llança la vida; que es compromet amb Déu, l'Església i la comunitat; que dona un testimoni constant de vida en el seu pensar, actuar i parlar; amb la seva oració, amb la seva vida eucarística, amb la paraula i amb un servei incondicional a tots els homes, i especialment als més pobres.

Ramón Echarren, bisbe de Canàries

Bibliografia teresiana

Premi del Ministeri de Cultura

Per ordre del 22 d'abril del 1981, publicada al "BOE" del 4 de maig, es convoca el premi del Foment de la Traducció d'Autors Espanyols a d'Atres Idiomes. L'article primer d'aquesta ordre diu: "Es convoquen dos premis de traducció d'obres espanyoles a idiomes estrangers per a guardonar, respectivament, les traduccions d'una obra o més obres, de Juan Ramón Jiménez y santa Teresa de Jesús". El termini de presentació finalitza el dia 15 de setembre d'aquest any. Les bases hom pot llegir-les al "BOE" del 4 de maig del 1981.

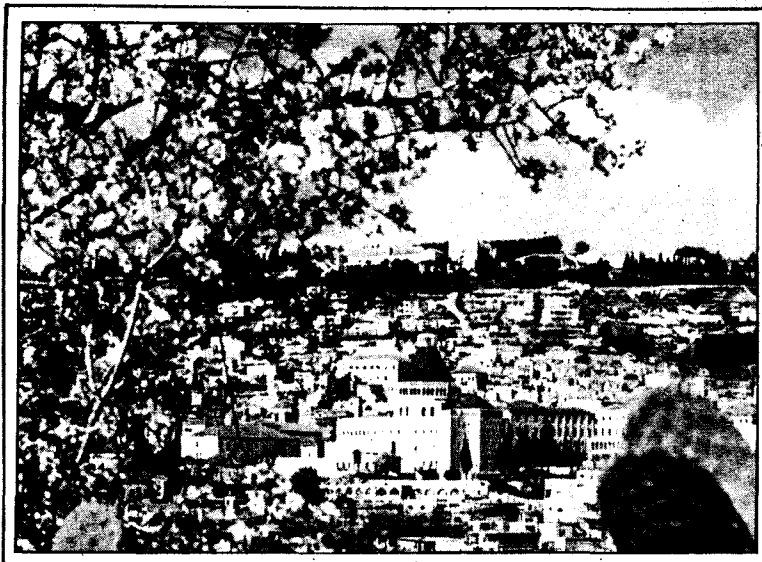
Pensant-hi bé

Del meu sarró de pelegrí per Terra Santa (XIII)

El silenci de Déu

Natzaret

Com el seu nom indica és realment la "flor de la Galilea", situada, com en una petxina, en les últimes estribacions del Líban. El dia era esplèndid. Luminós de sol. Emmarcat en el blau del cel. Acolorit amb els tons verds de les oliveres i els ametllers. Els encontorns, meravellosos. Moltes cases blanques, escalonades com en feixes. La vila, bonica i alegre, té aires de modernitat. Molta animació en places i carrers.

Desconeguda en l'Antic Testament; menys tinguda pels contemporanis de Jesús, "de Natzaret en pot sortir res de bo", és, tanmateix, una de les viles més florents de Palestina, degut als esdeveniments de la història cristiana. Té una població de 34.000 h., en bona part de confessió cristiana. Compta amb seu episcopal residencial depenent del patriarcat de Jerusalem. Un bon nombre de famílies religioses s'hi han establert i hi despleguen una gran activitat: els PP. Franciscans tenen cura de la parròquia i de l'acolliment dels pelegrins; els salesians, una escola agrícola per a orfes; els germans de les escoles cristianes, un institut d'ensenyament; els PP. del Sagrat Cor, les germanes de St. Vicenç de Paül, germanes franciscanes missioneres, salesianes, clarisses, carmelites, de Foucoud etc. amb la seva vida i la seva acció donen testimoni de l'Evangeli proclamat per Jesús de Natzaret.

Misteri de goig: Anunciació a Maria i Encarnació del Fill de Déu

A Natzaret s'esdevingué el fet fonamental cristià: el Verb, el Fill prengué naturalesa humana en el si de la Verge Maria. "... Déu envià l'àngel Gabriel a una vila de Galilea, anomenada Natzaret, a casa d'una noia verge... No tinguis por Maria, perquè Déu es complau en tu. Mira, concebràs i infantaràs un fill i li posaràs el nom de Jesús... i el seu regnat no tindrà fi... Maria va respondre: Heus aquí l'esclava del Senyor. Que m'esdevingui tal com m'has dit tu".

La majoria dels israelites esperaven un mesies en glòria i poder que, ja del bell antuvi, asserviria a tothom amb la grandiositat de la seva irrupció. Però Déu ha elegit la petitesa i la feblesa per a confrontar les pretensions dels humanament "grans" i "forts". Una noia verge, senzilla, d'un petit poble, donarà al món el Salvador de la Humanitat.

El silenci de Déu

Déu es manifesta i parla a l'home a la mesura de l'home. No s'imposa amb la seva infinitud. El seu amor i el respecte a la nostra llibertat fan que s'expressi atenent-se a la nostra condició humana. Déu proposa a l'home. Silenciosament "es diu a si mateix" a través de la creació còsmica, dels esdeveniments de la nostra història personal i col·lectiva, de la pregonesa conscient del nostre jo, dels camins de l'amor i de la fe confiada i cordial, i, sobretot, a través de la Humanitat del Fill i de la seva Església. En el fons l'home voldria ser abassegat per una paraula divina diàfana i fulminant. Però això no fóra escaient ni a l'amor de Déu, ni a la llibertat de l'home. L'home ha d'acceptar "SER UN PELEGRÍ DE LA PARAULA". Ha de suportar humilment, respectuosament, amorosament el silenci de Déu. Hem de cercar la seva paraula, guiats per la fe, en els indrets susdits.

El silenci de Jesús

El silenci de Jesús durant trenta anys és ben significatiu. Com a home, va deixar madurar llargament la seva consciència messiànica, l'evangeli que havia de proclamar, els signes messiànics que havia de fer. Trenta anys de silenci, tres anys de predicació, i després altra vegada silenci. Però no és cert que Déu calli. De fet, com a cristians, sabem on trobar la seva paraula i escoltar-la. No en tindrem una evidència, però sí una garantia, i si l'acollim cordialment, una íntima i forta experiència.

No ho dubtem gens, la fe, trobament entre l'home i Déu, té els seus camins de comunicació i de comunió. Cal estar-hi atents.

El nostre silenci interior ens endinsarà en el silenci de Déu i ens permetrà escoltar la seva Paraula.

Gairebé sense saber com, la celebració litúrgica i sacramental de la fe, la pregària i el lliurament generós als germans esdevindran trobament i diàleg amb el Senyor.

Xesc Soliu

Música

Les "Ave Maria" al Festival de Barcelona

Un dels atractius interessants del XIX Festival Internacional de Música de Barcelona a celebrar el pròxim octubre, i dintre dels concerts populars anomenats "El Festival als barris", destaca el dissabte dia 10, a les vint-i-una hores, a l'església dels Josepets de Gràcia, una audició en la qual s'aplegaran la gran majoria de les versions polifò-

niques de l'"Ave Maria". En concret es cantarà les de Gumpelzhaimer, Liszt, Mozart, Victoria, Stravinsky, Kodály, Arcadelt i Verdi. Seran interpretades per la Coral Sant Jordi acompanyada a l'orgue per Joan Casals. En el mateix concert també s'interpretarà música catalana del Renaixement i del Classicisme.

Orquestra de cambra anglesa a Terrassa

Una de les millors orquestres "amateurs" d'Anglaterra es presenta a Terrassa el divendres dia 4, a les deu del vespre al Centre Cultural, Rambla d'Ega-

ra, 340. L'orquestra Hertorshire Chamber, de Londres, interpretarà obres de Beethoven, Mozart y Falla.

CEE 1985: Any de la Música

El Mercat Comú s'espiritualitza. Hi ha un proposta del diputat demòcrata cristià alemany M. Wilhelm Hahn perquè l'any 1985 sigui declarat l'any de la Música. I això amb motiu d'escaure's aquell any, el tricentenari dels naixements de tres músics europeus eminents: Bach, Händel i Scarlatti.

Efectivament, l'any 1685 nasqueren aquests tres genis de la música barroca i dos d'ells Händel i Scarlatti es conegueren i tingueren amistat. Joan Sebastià Bach, nascut a Eisenach, Turingia, actual República Democràtica Alemanya, és mantingut allunyat de connexió amb els grans músics del moment tot i que arribà a ésser el més gran músic barroc. Famos no sols per la música religiosa (Passions segons sant Mateu, sant Marc i sant Joan; Magníficat; oratoris de Nadal, de Pasqua, de l'Ascensió; misses, cantates, etc...) també escriví els famosos concert de Brandeburg, la Fantasia cromàtica, el Clave ben tremant, etc...

També fou autor d'un nombre important de concerts per orquestra i solistes. Una de les seves peces més populars és la "Música acuàtica".

Domenico Scarlatti, fill d'un altre músic famós, Alessandro Scarlatti, nasqué a Nàpols. Autor d'òperes napolitanes, gènere que havia creat el seu pare, passa a viure a Portugal com a mestre de música de Bàrbara de Braganza. Quan aquesta es casà amb Ferran VI visqué a la cort de Madrid on morí l'any 1757.

Mantingué molts contactes amb el nostre compatriota pare Soler, organista de El Escorial, i escrigué centenars d'obres per a clavecí, com també música orquestral i religiosa.

Els tres músics que hom vol homenatjar representen, doncs, gran àrees geogràfiques del Mercat Comú i fins i tot d'estats que possiblement ja seran integrats a la CEE l'any 1985. Caldria que tothom i també nosaltres, ens preparéssim per a retre l'homenatge a aquestes tres grans figures de la música europea.

Ferran Camps

Joventuts Musicals a la TV francesa

La Televisió francesa ha homenatjat les Joventuts Musicals amb un programa de tres quarts d'hora que fou retransmès el dijous 27 d'agost.

Les Joventuts Musicals de França han organitzat més de 10.000 concerts escolars amb els quals han rebut assistència musical prop de quatre milions de nens. Han iniciat la majoria de joves, i alguns no tan joves a la

música clàssica calant fort en la cultura de França.

Però Joventuts Musicals no es limiten al nostre veí del nord. S'estén arreu d'Europa. Per això en el programa hi intervingué l'Orquestra Internacional de Joventuts Musicals i una colla de solistes de menys de 25 anys. A més, fou entrevistat el president mundial d'aquesta entitat, Louis Leprince-Ringuet.

El Consell d'Europa i l'educació musical

En el calendari de temes a debatre en la propera sessió de tardor del Consell d'Europa amb seu a Estrasburg (del 30 de setembre al 8 d'octubre) hi figura l'educació musical entre altres temes de política cultural. Sembla que tots els organismes europeus es plantegen molt seriosament la música i la formació musical, com a una disciplina fonamental en l'educació dels infants i dels adolescents.

"Fent Pinya"

Com era de preveure les actuacions vallenques, el dia 23, a l'Arboç i a Igualada van ser de "carro gros", i a la primera, la colla local va fer una reeixida actuació de castells de set. El mateix dia, els vilafraquins, a Gelida, van posar els fonaments d'un castell mai no intentat aquest segle i que es probable veiem aconseguir abans d'acabar la temporada: el Nou de set. Les properes actuacions a recomanar són el dia 6 al barri barceloní de Vallvidrera on hi haurà un aplec amb distintes colles i el dia 11, a Tarragona i a Valls amb les colles locals. Com a punt final, i dissortadament per segona setmana consecutiva, hem de portar la trista nova de la mort d'un casteller, aquest cop un vallenc de la colla Joves, Josep M.ª Marchante, que el dia 15 (abans d'iniciar-se l'actuació a la Bisbal) va tenir un atac de cor. Descansi en pau.

Pròximes actuacions

- 5 de setembre: a Santa Coloma de Gramenet: Castellors de Barcelona.
- 6 de setembre: A Barcelona: Aplec de colles a Vallvidrera. A Collderes: Castellors i Minyons de Terrassa. A Sabadell: Castellors de Terrassa. A La Torredembarra: Els Nois de La Torre.
- 8 de setembre: A Sant Sadurn d'Anoia: Castellors de Vilafranca.
- 9 de setembre: A Salou: Jove dels Xiquets de Tarragona.
- 11 de setembre: A Arbúcies: Castellors de Vilanova-Colla de Mar. A Sant Feliu de Guíxols: Els Nens del Vendrell. A Tarragona: Jove i Xi-

quets de Tarragona. A Vallirana: Minyons de Terrassa. A Valls: Joves i Vella dels Xiquets de Valls. A Viladecans: Castellors de Vilanova-Colla de Mar.

Actuacions

MINYONS DE L'ARBOÇ: Per la seva festa major, el dia 23, descarregaren el tres i el quatre de set, la torre de sis i el pilar de cinc; i el vespre abans, la torre de sis, el pilar de cinc per sota, pilars de quatre, castells de sis (normals i nets) i d'altres castells nets. El dia 14, a l'Arboç, descarregaren castells de sis i pilars de quatre. El dia 2, a Castellet, descarregaren castells de sis i d'altres nets i pilars de quatre; carregaren el pilar de cinc i intentaren un castell de sis.

LOS BRIVALLS DE CORNUDELLA: Van actuar a Cambrils el dia 9, on descarregaren el quatre de sis amb l'agulla, el tres de sis i 3 pilars de quatre.

LLORENC DEL PENEDÈS: Com és tradició un grup d'aficionats locals plantaren castells per la seva festa major, i així, el dia 8, descarregaren el quatre de sis, carregaren el pilar de cinc i intentaren la torre de sis i el tres de sis.

CASTELLERS DE MONTMELO: Per Sant Jaume, a Parets del Vallès, descarregaren castells nets i pilars de quatre.

JOVE DELS XIQUETS DE TARRAGONA: Per Sant Magí, a Tarragona, feren una completa actuació: descarregaren 2 tres de set, el quatre de set, el dos de sis, 3 pilars de cinc (2 simultanis), alguns de quatre, i carregaren el quatre de set amb l'agulla al mig, intentaren dos cops el tres de set aixecat per sota. El vespre abans, descarregaren 2 pilars de cinc i el castell de sis. El dia 16, a l'Arrabassada

local, descarregaren el dos de sis, el pilar de cinc, alguns de quatre, el tres de sis aixecat per sota i un castell de sis. El dia 15, al Cos del Bou Local, descarregaren el tres i el quatre de set, el tres de sis aixecat per sota i el pilar de cinc; i a la Canonja, descarregaren el dos de sis, el tres de sis per sota i un castell de sis i intentaren dos cops el pilar de cinc. Finalment, el dia 9, a Altafulla, descarregaren el quatre de set, el tres de sis per sota i alguns pilars de quatre, i intentaren el tres de set (que desmuntaren).

XIQUETS DE TARRAGONA: També per Sant Magí, a la seva ciutat, descarregaren el dos de set (per primer cop), el tres de set aixecat per sota, 4 pilars de cinc (2 simultanis), alguns de quatre; carregaren un altre dos de set i intentaren el quatre de vuit. El vespre abans, descarregaren el pilar de cinc i un de quatre. El dia 15, al Cos del Bou local, descarregaren el tres de set aixecat per sota (al segon intent), el quatre de set i el pilar de cinc, i carregaren el dos de set; i al barri de Bonavista, descarregaren el tres i el quatre de set, el pilar de cinc i alguns de quatre.

MINYONS DE TERRASSA: Anaren a Igualada el dia 23, i descarregaren el cinc de set, el quatre de set amb l'agulla al mig, el tres de set, la torre de sis, 2 pilars de cinc (un al balcó carregat), alguns de quatre i un castell de sis. El "Grup de Dones", va descarregar el tres i el quatre de sis i 3 pilars de quatre (un caminant); cal destacar que va intervenir amb un pilar de quatre on a baixos hi anava la seva cap de colla, a segons en Marcel·lí J. Valls d'Igualada, a terços en Batet de Valls i d'anxaneta un membre del seu grup.

Jaume Casanova "Crossa"

La sardana i la dansa

VIII Festival Internacional de Dansa a Barcelona

Dintre les JIF-Catalunya-81, organitzades per l'Esbart Lluís Millet, se celebrarà a Barcelona la vuitena edició del Festival Internacional de Dansa, el qual enclou una sèrie d'actes que ens plau anticipar als nostres lectors.

El diumenge, dia 13, al matí, a la Plaça de Catalunya, concurs general per a colles sardanistes, considerat puntuable pel campionat de Catalunya. L'organització tècnica del concurs és a cura de la colla sardanista Roure, filial de la "Lluís Millet".

El divendres, dia 18, festival de dansa catalana, a les onze de la nit, a la Plaça del Rei. Intervenien en aquest acte un total de sis esbarts, de diferents indrets de Catalunya, presentant un variat programa de balls populars o coreografies originals. L'entrada és gratuïta.

L'endemà, en el mateix escenari i a la mateixa hora, els protagonistes de la festa són els grups folklòrics de les diferents cases regionals domiciliades a Barcelona, els quals donen al Festival una bigarrada estampa del folklore hispà i materialitzen completament l'eslògan propi de les JIF: "Les danses dels pobles pel nostre poble". L'entrada també és gratuïta.

El diumenge, al matí, es farà una cercavila pels principals carrers del casc vell barceloní, la qual acabarà a la Plaça de Sant Jaume amb un festival folklòric.

A la nit, al teatre Romea, extraordinari recital de dansa folklòrica mundial com a cloenda de les JIF-Catalunya, on hi actuaran la totalitat dels grups que hauran participat als festivals per tot Catalunya, i que pertanyen als països de Bulgària, Catalunya, Equador, Romània, Sàhara Occidental, Txecoslovàquia, URSS i Venècia.

Aquests grups com també els de les cases regionals hauran tingut així mateix intervenció a la cercavila i el festival popular del matí.

Josep Ventura

El vent de la nit

7

càrrega de passatgers que s'hi arrapaven desesperadament. Alguns rars automòbils vastos i negres, amb aquell gep monstruós del gasogen plantat feixugament a l'esquena, passaven també de tant en tant i a les aceres la multitud espessa caminava sens fi i tot plegat es prestava més aviat a la melàncoia; d'altra banda, aquell matí era fred i brut. Els tramvies sobrecarregats feien pensar en carronyes que tot un formiguer estigues devorant i els anuncis numinosos, apagats en aquella hora, tenien l'aire malsà de qui es desperta d'una orgia nocturna: "Rexy Mura, no más calvos", "Rexy Mura, fuera el vello superfluo", "Barcelona de noche" i quants i quants d'altres, tots idiotes i tristos en el seu laconisme de slogan.

Però a despit de tot les aceres estaven plenes de gent i aquella gent, per bé que mal vestida i amb cara de gana, jera la vida! El meu fantasma es mirava aquell riu a través del vidre de la peixera: es tractava d'un home que semblava haver passat la cinquantena. Jo només el veia de biaix, de lluny i a contrallum, de manera que no arribava a distingir la seva fesomia. Feia vagament la impressió d'un naufrag que, des de l'escull on havia naufragat, es mirés la desesperant immensitat de l'oceà. Entre la vida i ell no hi havia més que la vidriera, però s'estava allà com si la vidriera l'hagués separat del món exterior per sempre més; feia també la impressió de dur unes sabates de soles molt gastades i que a través d'elles li pugés com un corrent elèctric insidiós tota la humitat tota la humanitat sorneguera d'aquell matí de darreries de desembre.

Tirava bocins de croissant a la seva tassa com qui tira molles de pa als peixos, és adir, sense cap convicció, com qui sap molt bé que els peixos són uns desagradats. En aquell moment retrunyí la sirena d'un vapor, cosa aleshores rara a Barcelona ja que el port era desert la majoria de dies. La meua atenció es distraigué del fantasma. En aquell temps (era abans que m'enviessin a les Antilles) jo no havia sortit mai d'Espanya —ofra de les poques setmanes que havia passat al camp de concentració francès— i la sirena d'un vapor tenia per a mi el fantàstic prestigi d'una crida dels països llunyans i càlids, de les illes eternament florides de l'altra banda de l'oceà que jo no coneixia més que en somnis i que un dia, ai de mi, hauria de conèixer de debò. Quan l'última vibració de la sirena s'hagué esvaït en l'aire fred, vaig observar-lo de nou. Imagineu la meua sorpresa: el fantasma avançava cap a mi amb la tassa i el croissant.

Era en Lamoneda.

La seva mirada tenia un no sé què que em feia pensar en la d'un difunt que em mirés des de les ribes del més enllà; de la seva fesomia marcida, que entenebria una barba de quatre dies, no emanava més que desil·lusió. Haurieu dit un gos sense família, que de la vida ja només espera cops de roc i garrotades.

Es va asseure al meu costat tot murmurant: "Suposo que no hi tindràs inconvenient..." i sense esperar cap resposta de part meua —resposta que no venia perquè l'estupefacció m'havia deixat mut— afegí aquestes

La partitura setmanal

Goigs de la Mare de Déu de Núria

Tornada

ta Mare de Déu de Núria a-nem tota vi-si-

Estrofes

tar una muntanya escarpada mig any

roberta de neu volgué prendre per es-la-da la Ma-

re del Fill de Déu. Des d'allí favors envia a qui els

hi sap de ma - - nar.

Desitjós de dar-li glòria el devotíssim sant Gil una imatge per memòria fabricà bella i gentil perquè els seus devots en ella la vinguessin a honorar.

Prompte a la divina estrella que a Núria havia d'eixir una senzilla capella s'afanyen a construir, mentre del cel nous prodigis el seu zel fan avivar.

Per salvar-la de la fúria del cruel perseguidor en una cova de Núria ocultà tan gran tresor; és que Déu aquí volia son poder manifestar.

El Rosselló i la Cerdanya comptats d'Urgell i Conflent, pobles de França i Espanya desde llevant a ponent, o Mare, vostra clemència s'esforcen a publicar.

Costums i tradicions

Els rossinyols canten l'epístola al Papa

S'acaba el mes d'agost. Sen- to cantar un ocell, al matí, i el prenc per un rossinyol. Un amic pagès, que en sap un niu, em diu: —No pot ser. En aquest temps, el rossinyol fan la muda. Després, les famílies no es reuneixen fins al setembre i se'n van a llocs més càlids.

El meu amic sap moltes co- ses sobre els rossinyols. Per exemple, que coven indistin- tament el mascle i la femella; i que canten de dia, però no de nit. Potser —penso jo— per a no despertar els petits. A di- ferència dels humans car, ge- neralment, els petits "canten" a la nit, per a no deixar dormir els grans.

Ell, el pagès, insisteix: —Per sant Pere també se'n van.

De bell antuvi no hi paro esment. Rallar amb homes com aquest permet distreure l'atenció, de tant en tant, abs- treure's contemplant el paisat- ge. Fan pauses, semblen pen- sar en altres coses i tornen al tema inicial. Com en el cas d'aquell que, anant en diligen- cia des de Puigcerdà a Barce- lona sense obrir la boca, quan passaven per Ripoll preguntà a un company de viatge per a què servien unes piles de pallús de blat de moro; hagué d'esperar que aquest, pels volts de la Garriga, li respongués: —Per mårfeques.

Mentre el pagès cargolava una cigarreta, li prego un aclari- ment. Ell, amb tota la parsim- ònia, després de llepar el pa- per per acabar d'arrodonir-la —és un dir—, l'encén amb el rasca-dits de metxa i reprèn:

—Sí, per sant Pere van a Roma a llegir l'epístola al Pa- pa.

Pipada. Interrogo amb la mi- rada i continua, sense presses:

—El Sant Pare està preso- ner dins el seu palau. No el deixen sortir, i per això està trist. Aleshores, per sant Pere, que és el sant que fou el primer Papa, els rossinyols de tot el món van a una plaça molt gran que hi ha Roma ¿sabeu? i hi canten fins que el Papa surt a la finestra. Canten, però ell ja sap que li llegeixen l'epístola de la missa, d'abans de l'evangeli, que explica que quan sant Pere estava empresonat arribà un àngel ¿sabeu? i el va posar en llibertat. El Papa, quan ho sent, s'emociona molt i plora.

Intento fer-li unes objec- cions, però no em deixa i con- tinua amb la cigarreta, apaga- da, als dits: —Aleshores als rossinyols els surt una petita barbata i el sant Pare els be- neeix d'aquella manera ¿sa- beu? que en diuen papal, que és molt solemne, i els nomena sacerdots dels boscos. I els rossinyols se'n van contents

perquè saben que també vin- drà un àngel a alliberar-lo.

Ara sóc jo qui callo emocio- nat. Després li explico que el Papa ja no és un presoner i potser els rossinyols ja no van cap allà.

Rumia i al cap de poc fa: —No pot ser, no pot ser el que vós em dieu. A mi m'ho havia contat la meva mare que era molt bona dona i mai no deia mentides.

—És clar que no! —i em penebeixo d'haver parlat mas- sa. Cuito a afegir que abans el Papa estava pres, efectivament; però, després d'haver-se signat un tractat, podia sortir sempre que li abellís.

—Potser és com vós dieu, però jo sé que els rossinyols van cada any a veure'l i a llegir- li l'epístola. O és que encara que pugui sortir no té molts més maldecaps que vós i que jo? I si els té, no creieu que els rossinyols fan bé d'anar-lo a consolar?

—Teniu tota la raó. No hi havia caigut en això.

I el meu amic que acaba d'oferir-me una bella lliçó, dó- na satisfet la darrera pipada a la cigarreta que per enèssima vegada havia encès amb el seu rasca-dits de metxa.

Esteve Busquets i Molas

Racó del llenguatge

Consideracions sobre l'ortografia (1)

Alguns creuen que adquirir el domini ortogràfic de la llengua és extremament difícil. Fins i tot hi ha qui està obsessionat per l'ortografia, fins a l'extrem de menystenir qualsevol ensenyament encaminat a proporcionar coneixements sobre la llengua si no és aplicable immediatament a la recta escriptura dels mots.

No cal exagerar, l'ortografia només és el senyal exterior de la llengua i té la importància que pot tenir una indumentària elegant o unes sabates ben enllustrades en relació amb la qualitat personal de l'individu. Ni més ni menys. Vull dir que ens indica que qui se'n serveix correctament té un coneixement acceptable de la llengua però potser superficial.

Molt més important és la sintaxi; i quan s'apleguen en una mateixa persona una bona construcció gramatical i una bona ortografia, ja només manca un bon domini del lèxic per trobar-nos davant d'un coneixedor i dominador de la llengua. Que, a més, sigui o no sigui un bon escriptor dependrà de l'interès dels temes que trï i de l'aprofundiment amb què els tracti. En definitiva, de l'ofici que hi posi. Que sigui o no sigui un bon poeta dependrà de la inspiració i el contingut dels seus versos i de la forma amb què ens els presenti. En definitiva, de l'art que hi posi.

L'ortografia no és difícil. Només vol una mica d'atenció i una mica de memòria. Amb aquestes dues qualitats, que són a l'abast de tothom, es pot arribar a resultats òptims. És cert, però, que hi ha una multitud de normes i d'excepcions, i que s'enganyaria qui cregués que en poc temps en pot tenir el domini complet.

Manta vegada algun alumne se m'ha queixat d'haver de retenir tantes excepcions. —Per què n'hi ha d'excepcions? —pre- gunten. ¡Com si els qui vetllen per la puresa i la conservació de la llengua es complaguessin a posar dificultats! No, no és així! els gramàtics, els erudits, els senyors que des d'estaments oficials elaboren les normes gramaticals i ortogràfiques, treballen amb una matèria que és viva a la parla del poble; i és lògic que, en intentar sotmetre-la a normes per a l'ús, hi hagi gran nombre de casos que no càpiguen a la quadrícula imposada i s'hagi de pensar en una enumeració especial anomenada llista d'excepcions.

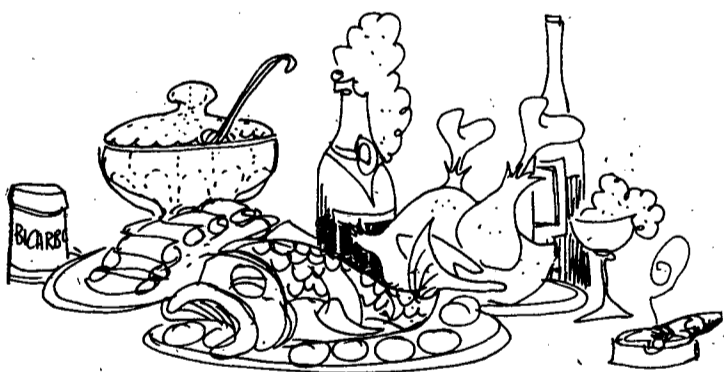
Perles ortogràfiques

A la porta d'una taverna de la Barcelona vella veig escrit: "Hurari. De 7 a 3. Histiu". Sort que era escrit amb guix a la porta i fàcilment es podrà esmenar i escriure: "Horari d'estiu, de 7 del matí a 3 de la tarda". Per exemple.

Albert Pera

Cuina

M.ª Glòria Muntañola

Peres de tonyina

1 i 1/2 paquets de puré de patata	1 enciam
1 llauna de tonyina	1 tomàquet verd
1 ceba petita	1 ou dur
1 llimona	julivert
25 grams de mantega	

Prepareu el puré de patata amb menys quantitat de líquid del que diu el paquet perquè quedi més espès. Per un paquet i mig 600 c.c. d'aigua amb llimona ratllada i quan comenci a bullir treieu-ho del foc i poseu-li 150 c.c. de llet freda, després els flocs de puré de patata, deixeu-ho reposar una estona i després removeu-ho amb una cullera de fusta perquè s'uneixi bé. Talleu l'enciam ben petit, eixugueu-lo amb un drap i poseu-lo a la plata de servir. Agafeu una cullerada de puré de patata preparat i poseu-lo en una tassa gran, moveu-la una mica perquè agafi la forma rodona, després introduiu-li la cullereta de les patates per la base per fer un forat que l'omplireu amb la tonyina esmicolada, fent servir una cullereta de moka, tanqueu amb el mateix puré, doneu-li forma de pera i poseu-ho sobre l'enciam preparat. Poseu una branqueta de julivert com si fos la cua de la pera. Piqueu en el morter el rovell d'un ou dur, afegiu-hi una mica de sal i després oli, com si fos maionesa, poseu-li un raget de vinagre i finalment la ceba, el tomàquet i la clara de l'ou tallada molt petita.

Serviu la salsa en una salsera.

8

Joan Sales

paraules:

—Era pel juliol de 1936 que ens vam veure per última vegada; el que és ara... acabo de fer cinquanta anys com un imbècil.

Es això, aquestes paraules textuales, el que em digué de bones a primeres; i encara insistí: "Sí, com un imbècil". Jo pensava més que mai que no érem més que dos fantasmes i em recordava d'en Soleràs (jo aleshores encara creia que en Soleràs vivia, si bé no sabíem on); em recordava d'una vegada que discutíem de fantasmes i que en Picó ens digué que ells, els de la facultat de Ciències, no hi creien. En Soleràs l'havia tallat: "Però ¿és que hi ha alguna cosa que no ho sigui?" Vet aquí doncs que ara jo tenia al meu costat el fantasma Lamonedà i ell es ficava el dit al nas tot mirant de biaix cap a la peixera. El torrent humà s'escolava sense pausa per l'acera i jo feia un càlcul mental: si acabava de fer cinquanta anys el molt imbècil, és que en tenia quaranta-tres de fets en vigílies de la guerra, quan encara s'arrossegava pels passadissos de la facultat de Farmàcia, jels seus eters estudis de Farmàcia que no li havien servit per res si no és perquè el detinguessin una vegada com a suspecte de tràfic de cocaïna! Ell s'havia posat a recitar un llarg monòleg i jo l'escoltava i no l'escoltava; em feia l'efecte que era amb trampa que me l'havien posat allí, al meu costat, assegut a la mateixa tauleta de marbre, sucant un croissant, idèntic al meu en una tassa de malta bessona de la meva, i em tornava a venir a la memòria en Soleràs, una vegada que m'explicava els quadros amb què la seva tia havia recobert totalment les parts del seu pis. Es veu que sentia horror per la llum i els espais oberts i una part blanca li donava malestar; i un dels quadros era una estampa amb tots els reis del món — anterior naturalment a la guerra del 14 — que els representava com si estiguessin reunits tots ells ("i n'hi havia cinquanta o seixanta", deia en Soleràs), igual que una gran família, entorn del seu patriarca l'emperador Francesc Josep; però el detall més picant, en Soleràs afegia, és que la tieta amb molt de compte havia enganxat damunt la figura d'Alfons XIII adolescent, substituint-lo, la d'un barbut personatge que no era altre sinó don Carles Maria de Borbó i Austria-Este en persona, el Carles VII dels carlins. I vet aquí que ara això em tornava a la memòria perquè em feia l'efecte com si algú, fent trampa, hagués substituït la figura d'en Soleràs per la d'aquell fantasma que em recitava el seu monòleg; em recitava el seu monòleg i jo no arribava a còpsar el que em deia, ¡em deia tantes coses!, no acabava d'entendre de què em parlava, de desenganys amarguissims, de desil·lusions, d'ingrituds, i el temps passava i ja no quedava ni vestigi del croissant ni de la malta i ell seguia parlant i parlant. Jo comprenia vagament que la meva sotana li feia suposar sense cap dubte que havia estat dels seus, confusió aleshores general; i anava a treure'l del seu error quan vaig comprendre a temps que, si callava cautament sobre aquest punt, ell m'aniria dient força coses que m'interessava de saber. Jo volia saber primer que res i per damunt de tot què sabia de la fi del seu oncle.

—¿Què en vols saber? em tallava com si el tema el posés neguitós. Ja

DIUMENGE 6

PRIMERA CADENA

- 10.30 PARLEM
- 11.00 EL DIA DEL SENYOR.
- 12.00 GENT JOVE
- 13.30 TEMPS I MARCA
- 14.30 INFORMATIU
- 15.30 AVENTURES DE TOM SAWYER
- 16.00 BILLY JOE i el seu mico
- 16.50 ATLETISME
- 18.30 NOMS D'AHIR I D'AVUI
- 19.00 AVANÇAMENT ESPORTIU
- 19.10 LA DANSA
- 19.45 ELS NOUS VENJADORS
- 20.30 ANEM A VEURE
- 21.00 NOTICIES
- 21.15 TERTULIA AMB...
- 22.00 REVISTA DE TOROS
- 22.30 ESPORTIU
- 23.30 ENREDO
- 24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 MIRADOR
- 14.25 RECURS DE SERIES

CIRCUIT ESTATAL

- 15.30 L'INCREDIBLE HULK
- 16.30 DIBUIXOS ANIMATS
- 17.00 FUTBOL
- 18.00 MÉS ENLLÀ
- 18.30 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA
- 20.00 EL TESTIMONI
- 21.00 MEMORIES DEL CINE ESPANYOL
- 22.00 LLARGMETRATGE: "Una gufa para la mujer casada". (1978)
- 24.00 COMIAT

DILLUNS 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 BARCELONA TVE
- 14.10 PASSEM-HO BE
- 14.25 MIGDIA
- 17.00 CURT

CIRCUIT ESTATAL

- 15.00 CRONICA 3
- 16.05 CIRC
- 16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
- 16.35 L'ESTEL BLANC

- 18.25 NATACIÓ
- 20.00 MA A MA
- 21.00 TELEDIARI
- 21.35 LLAPIS I PAPER
- 22.40 LES TRIBULACIONS DEL JUTGE FRANKLIN
- 23.10 BLANC I NEGRE
- 23.30 AL CIERRE
- 23.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

- 19.45 NOTICIES-2
- 20.00 AVENTURES DE SUPER-RATON
- 20.30 CURTMETRATJE
- 20.45 CINE CLUB
- 21.35 HORIZONTS
- 23.15 NOTICIES-2
- 23.30 POLIESPORTIU
- 24.00 COMIAT

DIMARTS 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 BARCELONA TVE
- 14.10 JOCS DE VACANCES
- 14.25 MIGDIA
- 17.00 TERENCI A LA-FRESCA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.00 CRONICA 3
- 16.05 LA BATALLA DELS PLANETES
- 16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
- 16.35 L'ESTEL BLANC
- 18.25 NATACIÓ
- 20.00 EN AQUEST PAIS
- 21.00 TELEDIARI
- 21.35 300 MILIONS
- 22.40 DALLAS
- 23.35 AL CIERRE
- 23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

- 19.45 NOTICIES-2
- 20.00 ELS NOIS DEL 47 A
- 20.30 RETRAT EN VIU
- 21.30 ANIMACIÓ

- 21.45 AMUNT I AVALL
- 22.35 CERÀMICA POPULAR ES-PANYOLA
- 22.45 FLAMENC
- 23.15 NOTICIES-2
- 23.30 POLIESPORTIU
- 24.00 COMIAT

DIMESRES 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 BARCELONA TVE
- 14.10 PASSEM-HO BE
- 14.25 MIGDIA
- 17.00 NOVELLA
- 18.00 NO PAU, NO GUERRA (color).

CIRCUIT ESTATAL

- 15.00 CRONICA-3
- 16.05 PREMIS INTERNACIONALS DE TEATRE
- 16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
- 16.35 L'ESTEL BLANC
- 19.00 BASQUET
- 20.30 UN MON FELIÇ
- 21.00 TELEDIARI
- 21.35 SESSIÓ DE NIT: "Mi queri-secretaria". (1948)
- 23.35 AL CIERRE
- 23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

- 18.25 NATACIÓ
- 20.00 NOTICIES-2
- 20.15 CASTELL DE CLOPPA
- 20.26 SIMBAD
- 20.36 ENTRE DOS CLARORS
- 21.00 TEATRE
- 23.15 NOTICIES-2
- 23.30 POLIESPORTIU
- 24.00 COMIAT

DIJOUS 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 BARCELONA TVE

- 14.10 PASSEM-HO BE
- 14.25 MIGDIA
- 17.00 VOSTE PREGUNTA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.00 CRONICA-3
- 16.05 EL BOSCH DE BRENDON
- 16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
- 16.35 L'ESTEL BLANC
- 18.25 NATACIÓ
- 19.30 CIRC
- 20.25 VIURE CADA DIA
- 21.00 TELEDIARI
- 21.35 AQUESTA NIT
- 22.40 CALDERERO, SASTRE, SOLDADO, ESPIA
- 23.35 AL CIERRE
- 23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 19.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

- 19.45 NOTICIES-2
- 20.00 LES VIDES SECRETES DE WALDO Y KITY
- 20.35 II GUERRA MUNDIAL. DIARI D'UN SOLDAT
- 20.55 ZARABANDA
- 21.50 BENNY HILL
- 22.20 MUSICAL EXPRESS-AMICS
- 23.15 NOTICIES-2
- 23.30 POLIESPORTIU
- 24.00 COMIAT

DIVENDRES 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 BARCELONA TVE
- 14.10 PASSEM-HO BE
- 14.25 MIGDIA

CIRCUIT ESTATAL

- 15.00 CRONICA-3
- 16.05 POPEYE
- 16.30 EL LIBRO GORDO DE PETETE
- 16.35 L'ESTEL BLANC
- 17.00 VIDA D'ESTUDIANT
- 17.50 BLA, BLA, BLA
- 19.00 AVANÇAMENT INFORMATIU
- 20.00 PRENGUI LA PARAULA
- 20.25 MES VAL PREVENIR
- 21.00 TELEDIARI
- 21.35 HELTER SKELTER

- 22.40 L'ACTOR I ELS SEUS PERSONATGES
- 23.35 AL CIERRE
- 23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

- 19.15 NOTICIES-2
- 19.30 LA CLAVE
- 23.45 NOTICIES-2
- 24.00 COMIAT

DISSABTE 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 11.00 QUITXALLA

CIRCUIT ESTATAL

- 12.05 SABADABADA
- 13.00 CONCERT
- 14.00 INFORMATIU
- 15.30 ELS PICAPIEDRA
- 16.00 PRIMERA SESIÓ: "Fra Diavolo" (1962)
- 17.40 DIBUIXOS ANIMATS
- 18.00 APLAUSO
- 19.40 VACANCES A LA MAR
- 20.30 DOCUMENTAL
- 21.00 NOTICIES
- 21.20 INFORME SETMANAL
- 22.05 DISSABTE CINE... "Yakuza". (1976)
- 24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

- 14.00 CITA AMB...

CIRCUIT ESTATAL

- 15.30 TOTES LES CRIATURES GRANS I PETITES
- 16.30 DIBUIXOS ANIMATS
- 17.20 ELS CRISTIANS
- 18.25 NATACIÓ
- 20.15 PRENGUI LA PARAULA
- 20.55 LA CASA DEL TERROR
- 21.40 TROBADES AMB LES LLETRES
- 22.55 OMBRES DE GREEN
- 24.00 COMIAT

EDITORIAL REGINA Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

VIATGES COSMOS

Enric Granados, 19 - Gran Via, 654 - Passeig Valldaura, 266

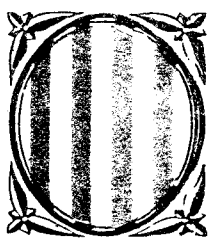
PROGRAMA D'EXCURSIONS DE VIATGES COSMOS

Setembre 1981

- 11 al 13 Vall d'Aran, autocar i pensió comp. 6.500
- 11 al 13 Formigal i Llac d'Artouste 13.000
- 17, dijous. El Maresme i dinar a Arenys 900
- 20. L'Ariège francès i Riu subterrani 2.000
- 24 al 27. Vall d'Aran 12.000
- 24 al 27. La Provença: Orange, Valclouse Marsella, Aix, Salon, Stes. Maries, etc. 15.500

Inscripcions en exclusiva:

Enric Granados, 16. Gran Via, 654. Passeig Valldaura, 266. Telèfon per a informació: 254 28 49.

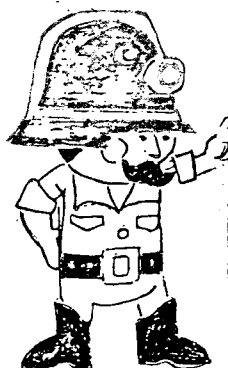
GENERALITAT DE CATALUNYA

DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ

DIRECCIÓ GENERAL DE PREVENCIÓ I EXTINCIÓ D'INCENDIS I DE SALVAMENTS DE CATALUNYA.

TELÈFONS D'URGÈNCIA BOMBERS

A LES COMARQUES DE:

- BARCELONA 726 03 55
- 726 05 65
- TARAGONA 20 50 80
- LLEIDA 23 58 18
- GIRONA 21 09 08

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

pañales

60 bolsitas de
20 unidades
40 unidades
30 unidades

compresas
adhesivas

glamour
en bolsitas de
10 unidades
20 unidades
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
Ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
bolsita (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hojas
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

medio día
en bolsitas de
20 unidades
media noche
en bolsitas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsitas de
12 unidades

pañales
de celulosa

norm
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
700 gramos